

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • AUGUSTI 2016

Liahona



**Ett evigt perspektiv
på kvinnans
roller, s. 26**

Vad innebär det
egentligen att ha tro? s. 16

Hur ledare kan hjälpa
ungdomar att undervisa, s. 24

Framgångsberättelser: Hur vi
blev oberoende, s. 36–41, 54



"Det är givet er att döma för att ni skall kunna skilja gott från ont. Och sättet att döma är så tydligt att ni kan veta det med fullkomlig visshet, liksom dagsljuset skiljer sig från den mörka natten."

Moroni 7:15



4

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Hoppet om evig familjekärlek**
Henry B. Eyring
- 7 Besökslärares budskap: Vårda familjen tillsammans**



PÅ OMSLAGET

Framsida: Fotografi av mor och dotter, taget i Ghana, Matthew Reier. Insidan av omslagets framsida: Foto © iStock/Thinkstock. Insidan av omslagets baksida: Foto av Les Nilsson.

ARTIKLAR

- 16 Acceptera Herrens vilja och tidsplan**
David A. Bednar
Stark tro på Frälsaren är att acceptera hans vilja och tidsplan, även om utgången inte är den vi önskade.
- 26 Att vara kvinna: Ett evigt perspektiv**
Sharon Eubank
När vi rätt förstår och följer Guds lära i kyrkan blir det en källa till kraft för kvinnor.
- 32 De förlorade skrifterna**
Gene R. Cook
Herren både besvarade våra böner och välsignade en främling.

AVDELNINGAR

- 8 Anteckningar från aprilkonferensen 2016**
- 10 Vad vi tror på: Vi tror på att hålla de tio budorden**
- 12 Reflektioner: Tio anledningar till att jag älskar Mormons bok**
David Fullmer
- 13 Tjänande i kyrkan: En långt större gåva**
Chris Deaver
- 14 Kyrkonytt: Områdespresidentskap**
- 24 Undervisa på Frälsarens sätt: Hjälpa ungdomar att undervisa**
Brian K. Ashton
- 36 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Underverk**
Matthew Cowley

42

42 Rotade i Kristus

L. Whitney Clayton

Jesus Kristus är nyckeln till ett rikt liv. När vi utvecklar djupa andliga rötter i honom kan vi segra och känna frid mitt i våra prövningar.

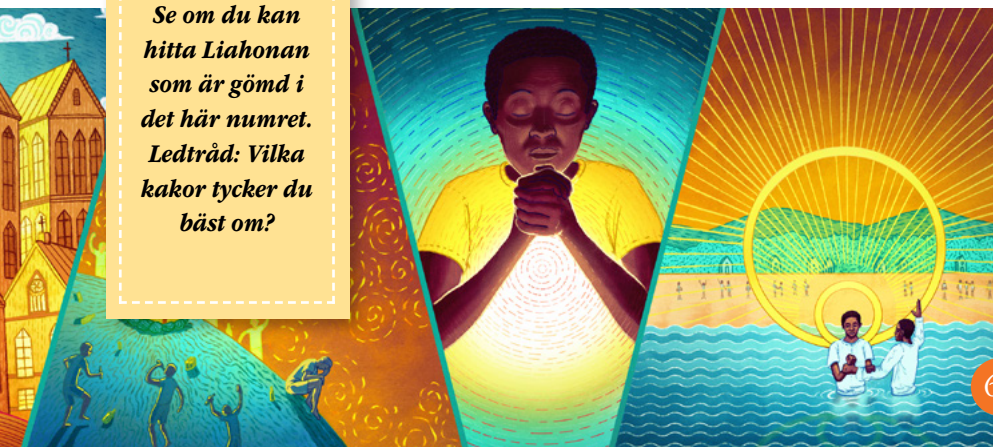
49 Du är av kunglig härkomst

Kathy Kipp Clayton

Tre saker du ska undvika om du vill uppnå din eviga naturs nivå.



Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Vilka kakor tycker du bäst om?

**50 Räddad av min bror**

Brittney Ann Harman

Jag kommer alltid att vara tacksam för att jag bad min bror att börja besöka templet med mig när han fyllde 12, för jag behövde hans stöd flera år senare.

53 Affisch: Fastna inte**54 Ett hopp in i framtiden**

Miriam Bay

När en elvaårig flicka hade gått en av kyrkans oberoendekurser startade hon ett trampolinföretag för att hjälpa sin hemort.

58 Frågor och svar

"Jag har en vän som tycker att hon inte har några vänner i kyrkan förutom mig. Vad kan jag göra för att hjälpa henne?"

60 Bara med Guds hjälp

Timothy J. Dyches

Jag vet av egen erfarenhet att Gud hjälper oss göra mer än vad vi kan göra på egen hand i allt från debattävlingar till operationer.

63 Svar från kyrkans ledare: Att hålla sig värdig

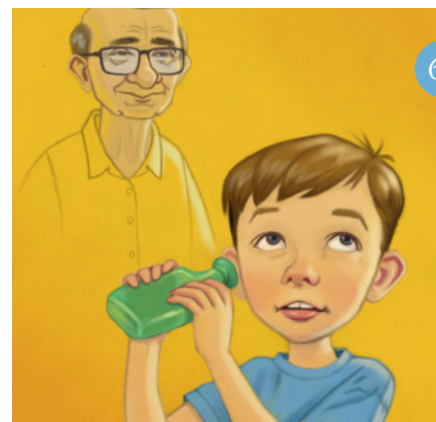
Thomas S. Monson

64 Hur jag vet: Mitt sökande efter Gud

Ismael Ezequiel Polanco Almonte

Sedan jag i årtal hade sökt efter sanningen besvarades mina böner när jag följde med min vän till seminariet.

68

**66 Jag var där jag borde vara**

Randy D. Funk

Att stå på heliga platser är att göra sådant som är bra. Hur kan du stå på heliga platser?

68 Den tysta lilla flaskan

Ray Goldrup

Gage tänkte inte så mycket på den tomma flaskan som hans farfar hade gett honom förrän några veckor senare, efter hans farbrors begravning.

70 Händerna, hjärtat och ett leende

Laura Goodrich

Lydia ville vara vacker precis som sin mamma, men hon hade inget läppstift. Hennes mamma berättade varifrån verklig skönhet kommer.

72 Svar från en apostel: Varför är familjen så viktig?

D. Todd Christofferson

73 Vår sida**74 Hjältar i Mormons bok: Samuel vittnade****75 Jag kan läsa Mormons bok****76 Berättelser ur Mormons bok: Samuel undervisar om Jesus****79 Färgläggningssidan**

64

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här är två exempel.



"Tio anledningar till att jag älskar

Mormons bok", sidan 12: När ni har läst
den här artikeln tillsammans i familjen kan
var och en göra en lista över anledningarna
till att han eller hon tycker om Mormons
bok. Ni kan låta var och en berätta vad
som står på hans eller hennes lista och läsa
sitt favoritskriftställe i Mormons bok. Ni kan
ha som mål att söka efter fler anledningar
att tycka om Mormons bok när ni regel-
bundet läser den tillsammans.

"Jag var där jag borde vara", sidan 66:

Ni kan läsa om äldste Funks upplevelse
när han valde att stå på en helig plats
och sedan göra tillhörande aktivitet på
sidan 67. Ni kan samtala om vad som gör
en plats helig och hur alla kan stå på heliga
platser även om det inte är i kyrkan eller i
ett tempel. Samtala om den Helige Andens
betydelse och roll i att hjälpa oss stå på
heliga platser.

MER INFORMATION PÅ INTERNET

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.
Besök facebook.com/liahona.magazine (finns på engelska, portugisiska och spanska)
för att få inspirerande budskap, förslag till familjens hemafton och material som du kan
dela med dig av till din familj och dina vänner.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Anställning, 38

Bön, 32, 60, 64

Den Helige Anden, 26,
54, 66, 68

Familjen, 4, 7, 50, 72

Fysisk hälsa, 16, 37

Försoningen, 4, 16, 42

Gudomlig natur, 26, 49

Jesu Kristus, 12, 16, 42,
73, 75, 76

Kristi Lära, 26

Kärlek, 4, 70

Lydnad, 10, 42

Matförråd, 40

Mormons bok, 12, 63, 74,
75, 76

Närvaro i kyrkan, 50, 66

Nödberedskap, 36

Oberoende, 36, 37, 38,
39, 40, 41, 54

Omvändelse, 32, 64

Pornografi, 63

Prästadoömsvälsignelser,
16, 80

Seminariet, 64

Skrifterna, 32

Skulder, 39

Släktforskning, 50

Teknik, 53

Tempeltjänst, 4, 50

Tionde, 79

Tjänande, 13, 54, 70

Tro, 16, 38, 42, 60, 80

Underverk, 80

Undervisning, 13, 24

Ungdomar, 24

Visdomsordet, 37, 63

Vittnesbörd, 63, 74

Vänner, 58, 64

Värdighet, 63

Ämbeten, 13



**President
Henry B. Eyring**

förste rådgivare
i första
presidentskapet

HOPPET OM evig familjekärlek

Av alla gåvor som vår kärleksfulle himmelske Fader har gett sina barn, är evigt liv den största (se L&F 14:7). Den gåvan är att få bo i Gud Faderns och hans älskade Sons närhet för evigt tillsammans i en familj. Det är endast i Guds högsta rike, det celestia, som familjelivets kärleksband bevaras.

Vi hoppas alla få uppleva glädjen att tillhöra en kärleksfull familj. För vissa av oss är det en känsla som vi inte har upplevt – en känsla som vi vet är möjlig men som ännu inte har förverkligats. Vi kanske har sett den i andras liv. För andra av oss har familjekärleken känts mer verklig och dyrbar när döden har skilt oss från ett barn, en mor, en far, en bror, en syster eller en kärleksfull och älskad mor- eller farförälder.

Vi har alla känt hoppet om att en dag åter få känna den varma tillgivenheten från en familjemedlem som vi älskade så mycket och nu längtar att få omfamna igen.

Vår kärleksfulle himmelske Fader känner vårt hjärtas önsknings. Hans avsikt är att ge oss glädje (se 2 Ne. 2:25). Därför gav han sin Son för att möjliggöra glädjen av familjeband som fortsätter för evigt. Tack vare att Frälsaren bröt dödens band kommer vi att uppstå. Tack vare att han sonade våra synder kan vi, genom vår tro och omvändelse, bli värdiga det celestia riket där familjer binds samman i kärlek för evigt.

Frälsaren sände profeten Elia till Joseph Smith för att återge prästadömetts nycklar (se L&F 110). Med de nycklarna kom beseglingsmakten som erbjuder Guds största gåva till hans barn – evigt liv i familjer som bundits samman för evigt.

Det är ett erbjudande som alla Guds barn som kommer till världen kan få del av. En tredjedel av hans andebarn förkastade hans erbjudande i andevärlden. På grund av bristande tro och sedan öppet uppror valde de att aldrig ta del av den glädje som vår himmelske Faders gåva – en evig familj – innebär.

De av oss som klarade det avgörande provet i förutttillvaron och därigenom kvalificerade oss för att få en dödlig kropp kan fortfarande välja evigt liv. Om vi välsignas med att finna det återställda evangeliet kan vi välja att ingå och hålla de förbund med Gud som gör oss värdiga evigt liv. När vi framhårdar i den trofastheten bekräftar den Helige Anden vårt hopp och vår tro på att vi befinner oss på vägen mot evigt liv, att vi får leva med vår familj för evigt i det celestia riket.

För några kan den eviga glädjen verka vara en svag eller bleknande förhoppning. Föräldrar, barn, bröder och systrar kan ha gjort val som verkar ta ifrån dem hoppet om evigt liv. Du kanske undrar om du själv har givits möjlighet genom Jesu Kristi försoning.



En Guds profet gav mig en gång ett råd som ger mig frid. Jag var orolig för att andras val kanske gjorde det omöjligt för vår familj att vara tillsammans för evigt. Han sa: ”Du oroar dig för fel sak. Fortsätt bara att leva värdig det celestialet riket så kommer familjebanden att organiseras mer underbart än du kan föreställa dig.”

För alla vars personliga upplevelser eller vars äktenskap och barn – eller frånvaron därav – kastar en skugga över deras hopp, vittnar jag: Vår himmelske Fader känner och älskar dig som sitt andebarn. När du var tillsammans med honom och hans älskade Son före det här livet, nedlade de i dig det hopp du har om evigt liv. Med Jesu Kristi försonings

verkande kraft och med den Helige Andens vägledning kan du, nu och i nästa värld, känna den familjekärlek som din Fader och hans älskade Son önskar för din del.

Jag vittnar om att när du lever värdig det celestialet riket, förverkligas löftet att ”familjebanden organiseras mer underbart än du kan föreställa dig”. ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Du kan börja med att berätta för dem du undervisar om ett tillfälle när du var tacksam för hoppet om en evig familj. Be dem att fundera över när de har känt sig tacksamma för sin eviga familj. Fråga dem om de vill

berätta om det. Du kan sedan be dem tänka efter hur de kan bli bättre och leva mer värdiga det celestialet riket, så att det profetiska löftet om familjeband som organiseras mer underbart än de kan föreställa sig, kan bli deras.

Berätta om den eviga glädjen

Något av det bästa med evangeliet är kunskapen om frälsningsplanen. Vi har den fantastiska möjligheten att få vara med vår familj för evigt. Den kunskapen hjälper oss att hoppas när vi känner oss överväldigade av världen. President Eyring har sagt: "Vår kärleksfulle himmelske Fader vet vårt hjärtas önskningar. Hans avsikt är att ge oss glädje (se 2 Ne. 2:25). Därför gav han sin Son för att möjliggöra familjebandens glädje som fortsätter för evigt. ... Det är ett erbjudande som alla Guds barn som kommer till världen kan göra anspråk på."

Den välsignelsen gäller dem av oss som lever just nu och dem som har gått bort – men endast genom vår hjälp. Våra förfäder är i andevärlden just nu och väntar på att vi ska förbereda deras namn så att templets förrättningar kan utföras å deras vägnar. Men ibland kan det vara svårt att utföra arbetet för dem. Vi kanske är för upptagna, eller så kanske



vi bor för långt bort för att vi ska kunna komma till templet särskilt ofta.

Som väl är finns det andra sätt vi kan hjälpa våra förfäder på, som att släktforska, indexera eller vara barnvakt när våra föräldrar åker till templet. Genom att hjälpa till tjänar vi Herren *och* ger personer på andra sidan slöjan hopp om en evig familj.

BARN

Familjen är evig

Tack vare Jesu Kristi försoning och återställelsen av prästadömetts makt att besegla familjer kan vi leva tillsammans med vår familj för evigt! Vad är det hos din familj som du älskar? Följ de här instruktionerna för att göra den här papperskedjan och uppmärksamma din familj.

1. Vik ett papper på mitten två gånger så att du får en avlång remsa.
2. Rita en person med händer som sträcks mot de vikta ändarna.
3. Klipp ut personen. Klipp inte där händerna rör de vikta kanterna.
4. Veckla ut remsan. Rita eller skriv något som du tycker om hos varje familjemedlem.
5. Tejpa ihop flera kedjor om du har en större familj.



Studera det här materialet under bön för att veta vad ni ska prata om. Hur kan kunskap om "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" stärka din tro på Gud och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Vårda familjen tillsammans

"Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn."¹ President Russell M. Nelson, president för de tolv apostlarnas kворum, har sagt: "Hemmet är Guds laboratorium för kärlek och tjänande. ...

Vår himmelske Fader vill att män och hustrur är trofasta mot varandra och att de värdesätter och behandlar sina barn som en gåva från Herren."²

I Mormons bok sa Jakob att kärleken som männen hade till sina hustrur, kärleken som hustrurna hade till sina män, och kärleken som båda hade till sina barn var några av anledningarna till att lamaniterna en gång var mer rättfärdiga än nephiterna (se Jakob 3:7).

Ett av de bästa sätten att inbjuda kärlek och harmoni till våra hem är



att prata vänligt till våra familjemedlemmar. När vi pratar vänligt inbjuder vi den Helige Anden. Syster Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident, bad oss fundera över: "Hur ofta talar vi avsiktligt gott till varandra?"³

Ytterligare skriftställen

Romarbrevet 12:10; Mosiah 4:15; L&F 25:5

Att begrunda

Hur inbjuder vi Anden till vårt hem när vi älskar och tar hand om varandra?

SLUTNOTER

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Russell M. Nelson, "Frälsning och upphöjelse", *Liahona*, maj 2008, s. 8.
3. Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident, "Vi klättrar uppåt tillsammans", *Liahona*, maj 2015, s. 31.
4. Se D. Todd Christofferson, "Låt oss vara män", *Liahona*, nov. 2006, s. 46.

Tro, Familj, Tjänande



Levande berättelser

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum berättade om en upplevelse i barndomen som lärde honom hur viktig en kärleksfull familj är. När han och hans bröder var små genomgick deras mor en omfattande canceroperation som gjorde det mycket smärtsamt för henne att använda högra armen. Med alla pojkar i familjen behövde det strykas mycket, men när hans mor strök fick hon ofta göra paus och gå in i sovrummet och gråta tills smärtan lättade.

När äldste Christoffersons far insåg vad som hände gick han i hemlighet utan lunch i nästan ett år för att spara ihop pengar till en maskin som gjorde det lättare att stryka. Genom kärleken till sin fru var han ett exempel för sina pojkar på att vårda andra inom familjen. Äldste Christofferson sa om den här ömma omsorgen: "Jag hade ingen aning om min fars uppoffring och kärlekshandling mot min mamma då, men nu när jag vet det, säger jag till mig själv: 'Han är verkligen en man.'"⁴

ANTECKNINGAR FRÅN APRILKONFERENSEN 2016

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, ... antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma" (L&F 1:38).

När du går igenom talen från generalkonferensen i april 2016 kan du använda de här sidorna (och konferensanteckningarna i kommande nummer) som ett hjälpmedel för dig i dina studier och tillämpningar av aktuella lärdomar från levande profeter och apostlar och andra ledare i kyrkan.



HÖJDPUNKTER

Förlåtelse för våra synder

"Förrättningarna dop genom nedsänkning, handpåläggning för den Helige Andens gåva och sakramentet är inte isolerade och åtskilda händelser, utan är samverkande delar av ett växande mönster för återlösande utveckling. Varje påföljande förrättning upphöjer och utvidgar andligen vårt syfte, vår önskan och vår utveckling. Faderns plan, Frälsarens försoning och evangeliets förrättningar erbjuder den nåd vi behöver för att sträva framåt och utvecklas rad på rad och bud på bud mot vår eviga bestämmelse."

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum, "Att alltid behålla våra synders förlåtelse", *Liahona*, maj 2016, s. 62.

PROFETISKT LÖFTE



Evigheten

"Mitt budskap i kväll är ett försök att beskriva ... vad vi måste göra för att vara en del av den lycksalighetsplan som vår himmelske Fader har förberett för oss. Innan vi föddes levde vi i en familj med vår upphöjde och evige himmelske Fader. Han instiftade en plan som gör att vi kan gå framåt och utvecklas för att bli lika honom. Han gjorde det av kärlek till oss. Syftet med planen var att ge oss förmånen att leva för evigt på samma sätt som vår himmelske Fader. Denna evangelieplan erbjöd oss ett liv som dödliga, då vi skulle komma att prövas. Ett löfte gavs att vi genom Jesu Kristi försoning skulle få evigt liv, den största av alla Guds gåvor, om vi följde evangeliets lagar och prästadömsförrättningar."

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "Eviga familjer", *Liahona*, maj 2016, s. 81.

DRA PARALLELLER

Mannens gudomliga roller

bland tar flera talare upp samma ämne. Det här sa tre talare om mannens gudomliga roller:

- Make: "Behandla din fru ... som din himmelske Fader har behandlat dig."
– Henry B. Eyring, "Eviga familjer", s. 83.
- Prästadömsbärare: "[Lev] upp till [era] förmåner som bärare av prästadömet. En dag ska *endast* de män som har tagit sitt prästadöme på allvar genom att *flitigt* söka undervisning av Herren själv, kunna välsigna, leda, skydda, styrka och bota andra." – Russell M. Nelson, "Betala priset för prästadömet kraft", s. 68.
- Far: "Faderns roll är av gudomligt ursprung och började med en Fader i himlen och, i den här jordiska sfären, med fader Adam. ...

Faderskapet kräver uppoffringar ...

Att älska modern till hans barn – och visa den kärleken – är något av det bästa en far kan göra för sina barn. Detta bekräftar och stärker äktenskapet som ligger till grund för deras familjeliv och trygghet."

– D. Todd Christofferson, "Fäder", s. 94, 95.



Härliga berättelser från konferensen

Vad fångar vår uppmärksamhet mer än en berättelse? Här följer några av de många berättelserna som återgavs under konferensen:

- Vad är sambandet mellan magnoliablommor och hur kärlek är att göra plats i våra liv för andra? – Se Neill F. Marriott, "Vad skall vi göra?" s. 10.
- Varför stannade äldste Hales kvar efter stavskonferensen och skakade hand med alla? – Se Robert D. Hales, "Den Helige Anden", s. 105.
- Vid 11 års ålder var Yvette Bugingo en flykting vars pappa hade dödats och vars tre bröder saknades. Hur slutade hennes berättelse? – Se Linda K. Burton, "Jag var främling", s. 13.
- Vad kan de här berättelserna om sista dagars heliga barn från ickemedlemsfamiljer inspirera oss att göra? – Se Neil L. Andersen, "Den som tar emot dem, tar emot mig", s. 49.

"Lydnad är
trons livsnerv."

President Dieter F. Uchtdorf,
andre rådgivare i första presidentskapet,
"Han lägger dig på sina axlar
och bär dig hem", *Liahona*,
maj 2016, s. 103.

Gå till conference.lds.org för att läsa, se eller lyssna på generalkonferenstal.

VI TROR PÅ ATT HÅLLA DE TIO BUDORDEN

De tio budorden finns i Gamla testamentet (se 2 Mos. 20:1–17), men sista dagars heliga vet att de här buden gäller i alla tider, inte bara på Gamla testamentets tid. Abinadi undervisade om de tio budorden i Mormons bok (se Mosiah 12:33–36; 13:13–24) och Herren uppenbarade dem igen för profeten Joseph Smith för vår tid (se L&F 42:18–29; 59:5–13).

Människorna i många samhällen i dag förkastar de här buden, men vi tror att de fortfarande gäller. President Thomas S. Monson har sagt:

”Handlingar som en gång ansågs olämpliga och omoraliska tolereras numera och ses dessutom av väldigt många som acceptabla. ...

Världen må ha förändrats, men Guds lagar förblir desamma. De har inte ändrats. De kommer inte att ändras. De tio budorden är vad de är – bud. De är inga *förslag*. De är lika nödvändiga idag som de var när Gud gav dem till Israels barn.”¹

Vi pratar inte illa om andra för att de inte håller buden. I stället tittar vi på våra egna liv och utvärderar hur väl vi lever efter den

gudomliga undervisning som vi har fått.

De tio budorden utgör grundläggande normer för vårt beteende som kan delas upp i två grupper: hur vi handlar mot Gud och hur vi handlar mot andra. För att hjälpa oss göra Gud till det centrala i våra liv befaller han oss att inte tillbe andra gudar, att helga sabbatsdagen och att hålla oss borta från hädelse och avgudadyrkan. För att hjälpa oss älska Guds barn befaller han oss att hedra våra föräldrar och att inte stjäla, mörda, ljuga, ha begär eller begå äktenskapsbrott.

Tack vare Guds fortsatta uppenbarelser till sina profeter har vi lärt oss mer om vad han förväntar sig av oss, men de tio budorden är fortfarande en bra plats att börja på i vår strävan efter att vara lydiga. ”[Guds] bud visar hans kärlek till oss och lydnad mot buden visar vår kärlek till honom.”² ■

”Vilket är det största budet i lagen?” Se Frälsarens svar i Matteus 22:37–40.

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Stå på heliga platser”, *Liahona*, nov. 2011, s. 82, 83.
2. Carole M. Stephens, ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud”, *Liahona*, nov. 2015, s. 119.

BUDEN ÄR TILL FÖR VÅR LYCKA



”Guds bud gavs inte för att motarbeta oss eller vara till hinder för vår lycka. Tvärtom. Han som skapade oss och som älskar oss fullkomligt vet precis hur vi behöver leva våra liv för att nå största möjliga lycka. ...

Vår himmelske Fader älskar oss

tillräckligt mycket för att säga: Du skall inte ljuga. Du skall inte stjäla. Du skall inte begå äktenskapsbrott. Du skall älska din nästa som dig själv, och så vidare. Vi kan buden. Han vet att när vi håller buden blir våra liv gladare, mer tillfredsställande och mindre komplicerade.”

President Thomas S. Monson, ”Håll buden”, *Liahona*, nov. 2015, s. 83.

Här är några exempel på
hur vi följer buden i dag:

*"Du skall inte ha andra
gudar vid sidan av mig"
(2 Mos. 20:3). De flesta
människor frestas inte att tillbe
en guldkalv i dag, men vi ska
inte tillbe sådana "gudar" som
status eller materiella ägodelar
(se 2 Ne. 9:30).*



*"Tänk på sabbatsdagen så att du
helgar den" (2 Mos. 20:8). När vi
helgar sabbatsdagen kan vi lära oss att
ha blicken fäst "endast på [Guds] ära"
(L&F 88:67).*

*"Hedra din far och din
mor" (2 Mos. 20:12).
Det kan innebära att
vi hedrar våra förfäder,
våra föräldrar och våra
himmelska föräldrar.*



*"Du skall inte begå
äktenskapsbrott" (2 Mos. 20:14).
Vi får hjälp att hålla det här
budet när vi har rena tankar
(se L&F 42:23).*



*"Du skall inte ha begär" (2 Mos.
20:17). Begär leder bland annat
till missbelåtenhet och sorg.*

TIO ANLEDNINGAR TILL ATT JAG ÄLSKAR MORMONS BOK

David Fullmer

Som ännu ett Jesu Kristi testamente undervisar den här anmärkningsvärda boken om begrepp och lärosatser som inte återfinns någon annanstans.

Jag älskar Mormons bok. I stort sett älskar jag den för den kraft den har att föra sina läsare "närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok". Kanske var det därför som profeten Joseph Smith kallade den "vår religions slutsten" och "den mest felfria boken av alla på jorden".¹

Men jag älskar också boken av andra anledningar. Här följer 10 av dem:

Mormons bok ...

1. nedtecknades i en tidsperiod i historien till nytta för läsare i en annan tidsperiod – vår (se Morm. 8:16, 34–35).
2. beskriver tydligt Lucifers metoder för att sprida förödelse i de sista dagarna (se 2 Ne. 28:3–29).
3. förkunnar att mänsklig svaghet är ett tillfälle för oss att bli starka under förutsättning att vi ödmjukt kommer till Kristus (se Eth. 12:27).
4. talar om Kristi rena kärlek som en gudomlig gåva som vi kan få genom att ta vissa steg (se Moro. 7:43–48).

5. förtydligar behovet av en motsats i allt (se 2 Ne. 2:11–13).
6. beskriver tydligt under vilka omständigheter barmhärtigheten kan uppfylla rättvisans krav (se Alma 34:11–30).
7. är en uppteckning över *två* grupper av människor som får särskilda instruktioner att studera Jesajas ord, och en av grupperna är vi (se 2 Ne. 25:4–8; Morm. 8:23).



8. är tillsammans med Bibeln ett vittne om Guds relation till människan, som det förutsagts av en profetia i Gamla testamentet (se Hes. 37:15–20; 2 Ne. 28:29; 29:3–8).
9. innehåller löftet att om vi läser och ber om den med ett uppriktigt hjärta och med tro på Kristus, ska Herren uppenbara för oss att den är hans ord (se Moro. 10:4–5).
10. undervisar om att Frälsarens lidande gav honom fullkomlig empati för våra prövningar, och förmågan att hjälpa oss när vi kämpar med dem (se Alma 7:11–13).

Framför allt älskar jag Mormons bok för dess tydliga vittnesbörd om att Jesus är Kristus. Jag älskar den för dess löfte om att Herren slutligen kommer att återlösa hela Israels hus om de ingår och håller heliga förbund med honom. Mormons bok är ett nutida underverk – en kärleksgåva till oss från Gud själv. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOT

1. Joseph Smith, i inledningen till Mormons bok.

EN LÅNGT STÖRRE GÅVA

Chris Deaver

Broder Reynolds inte bara undervisade oss – han älskade oss.

Under mitt sista år i Primär fick vi en ny lärare: broder Reynolds. Han hade grått hår och rynkor, och han berättade om den stora depressionen och när han tjänade i Förenta staternas armé under andra världskriget. Först betydde hans berättelser inget för mig – de var tråkiga och hände för så länge sedan.

En gång var mina vänner och jag stökiga under en lektion. Broder Reynolds tog mig åt sidan och pratade direkt med mig. Han bad mig bara att uppföra mig bättre och sa att han ville mitt bästa. Innan dess hade mina vänner och jag inte varit särskilt uppmärksamma. Men snart insåg vi något som var speciellt med broder Reynolds – han brydde sig verkligen om oss, och det enda han ville var att tycka om oss.

Broder Reynolds vittnade ständigt om Frälsaren Jesus Kristus. Hans ögon lyste när han undervisade oss om kraften i att leva ett liv med Kristus i centrum. Hans berättelser blev riktiga äventyr som eggade vår fantasi och fick oss att vilja tjäna Herren.

Jag minns fortfarande när han undervisade om profeten Joseph Smith, och hur han vittnade om att Joseph Smith en gång var en liten pojke som vi. Med tårar i ögonen sa han att Herren hade höga

förväntningar på oss, precis som han haft på Joseph. Broder Reynolds sa att var och en av oss skulle göra sådant som var storartat, till och med förändra världen, om vi var som Joseph och höll oss nära Frälsaren.

Några år senare när mina vänner och jag gick på high school fick vi veta att broder Reynolds behövde få sina aprikosträd beskurna. Vi beskar träden med glädje. Vi gick upp och ner för stegar och beskar i flera timmar. Det var slitsamt, men vi visste att det betydde mycket för broder Reynolds.

Det året fick vi också veta att broder Reynolds behövde nya skrifter.



De han hade var gamla, med hundöron och trasiga i sömmarna. Vi samlade ihop pengar och köpte en fin läderinbunden fyra-i-ett med hans namn ingraverat. Vi gav den till honom på församlingens julfest. Jag ska aldrig glömma hur hans ansikte lyste och hur ögonen glänste av tårar och glädje över att se oss pojkar göra något som betydde så mycket för honom.

När jag hade börjat på college några år senare fick jag veta att broder Reynolds hade gått bort. Jag besökte hans fru och barn för att visa min djupa respekt och uppskattning för honom. När jag såg hans glada barn och barnbarn insåg jag hur välsignad jag blivit av att känna den här framstående mannen.

”Han älskade er pojkar”, sa syster Reynolds genom tårarna och med ett leende. ”Han älskade er *verkligen*.”

I en värld där det är svårt att fokusera på det rätta visade broder Reynolds oss att vår relation till vår himmelske Fader och hans Son är det som betyder mest. Vi beskar broder Reynolds träd och gav honom nya skrifter, men han gav oss en långt större gåva: en bestående kärlek till Frälsaren Jesus Kristus. ■

Författaren bor i Kalifornien.

Nya områdesledare utsedda

Första presidentskapet har tillkännaggett ändringar i områdenas ledarskap från och med den 1 augusti 2016. Alla medlemmar i områdespresidentskapen är generalauktoritetssjuttio.

De sjuttio kallas genom inspiration, under ledning av första presidentskapet,

till att hjälpa de tolv apostlarnas kворum med deras verksamhet i hela världen.

Under sin jordiska verksamhet kallade Kristus sjuttio. Han undervisade dem på liknande sätt som han undervisade de tolv apostlarna, och han sände ut dem "framför sig", och

förklarade att de som skulle höra deras röster skulle höra hans röst (se Matt. 10:1, 16–17; Luk. 10).

I en uppenbarelse till profeten Joseph Smith 1835 uppenbarade Herren bland annat "de sjuttios ordning att de skall ha sju presidenter att presidera över sig, utvalda ur de sjuttios grupp" (L&F 107:93). ■

Presidentskapet för de sjuttio



L. Whitney Clayton
Hjälper till i
alla områden



Donald L. Hallstrom
Nordamerika
Nordväst
Nordamerika
Väst



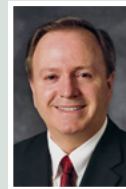
Richard J. Maynes
Nordamerika
Sydöst



Craig C. Christensen
Utah Nord
Utah Salt Lake
City
Utah Syd



Ulisses Soares
Idaho
Centrala
Nordamerika



Lynn G. Robbins
Nordamerika
Sydväst



Gerrit W. Gong
Nordamerika
Nordöst

Afrika Sydöst



Stanley G. Ellis
förste
rådgivare



Kevin S. Hamilton
president



S. Mark Palmer
andre
rådgivare

Afrika Väst



Marcus B. Nash
förste
rådgivare



Terence M. Vinson
president



Vern P. Stanfill
andre
rådgivare

Asien



Chi Hong (Sam) Wong
förste
rådgivare



Randy D. Funk
president



David F. Evans
andre
rådgivare

Asien Nord



Kazuhiko
Yamashita
**förste
rådgivare**



Scott D.
Whiting
president



Yoon Hwan
Choi
**andre
rådgivare**

Brasilien



Marcos A.
Aidukaitis
**förste
rådgivare**

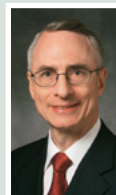


Claudio R. M.
Costa
president



W. Mark
Bassett
**andre
rådgivare**

Karibien



Claudio D.
Zivic
**förste
rådgivare**



Walter F.
González
president



Hugo E.
Martínez
**andre
rådgivare**

Centralamerika



Adrián
Ochoa
**förste
rådgivare**



Kevin R.
Duncan
president



Jose L.
Alonso
**andre
rådgivare**

Europa



Paul V.
Johnson
**förste
rådgivare**



Patrick
Kearon
president



Gary B.
Sabin
andre rådgivare

Europa Öst



James B.
Martino
**förste
rådgivare**



Bruce D.
Porter
president



Larry S.
Kacher
**andre
rådgivare**

Mexiko



Arnulfo
Valenzuela
**förste
rådgivare**



Paul B.
Pieper
president



Rafael E.
Pino
**andre
rådgivare**

Mellanöstern/Afrika Nord



Larry R.
Lawrence



Wilford W.
Andersen

**Administreras från
huvudkontoret**

Stillahavsområdet



S. Gifford
Nielsen
**förste
rådgivare**



O. Vincent
Haleck
president



Craig A.
Cardon
**andre
rådgivare**

Filippinerna



Allen D.
Haynie
**förste
rådgivare**



Shayne M.
Bowen
president



Evan A.
Schmutz
**andre
rådgivare**

Sydamerika Nordväst



Lawrence E.
Corbridge
**förste
rådgivare**



Carlos A.
Godoy
president



Hugo
Montoya
**andre
rådgivare**

Sydamerika Syd



Allan F.
Packer
**förste
rådgivare**



José A.
Teixeira
president



Mark A.
Bragg
**andre
rådgivare**



DETALJ FRÅN KRISTUS I GETSEMANE, AV HARRY ANDERSON.



Acceptera Herrens vilja och tidsplan

*Stark tro på Frälsaren är att undergivet acceptera hans
vilja och plan för våra liv – även om utgången
inte är den vi hoppats på eller önskat.*

Äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) var en älskad lärjunge till Herren Jesus Kristus. Han verkade som medlem i de tolv apostlarnas kvorum i 23 år, mellan 1981 och 2004. Den andliga kraften i hans undervisning och hans föredöme i trofast lärjungeskap välsignade och fortsätter att på ett underbart sätt välsigna medlemmarna i Frälsarens återställda kyrka och världens människor.

I oktober 1997 var syster Bednar och jag värdpar åt äldste och syster Maxwell vid Brigham Young University–Idaho (dåvarande Ricks College). Äldste Maxwell skulle tala till elever, personal och lärare under en andakt.

Tidigare samma år hade äldste Maxwell genomgått 46 dygn av nedbrytande kemoterapi för sin leukemi. Hans rehabilitering och fortsatta behandling gick framåt under våren och sommaren, men hans fysiska styrka och uthållighet var ändå försvagade när han reste till Rexburg. Efter att ha välkomnat äldste och syster Maxwell på flygplatsen körde Susan och jag dem hem för vila och en lätt lunch före andaktsmötet.

Jag frågade äldste Maxwell vad han hade lärt sig genom sin sjukdom. Jag ska alltid minnas hans koncisa och genomträngande svar. "Dave", sa han, "jag har lärt mig att det är viktigare att inte rygga än att överleva".



Min tro stärktes när jag såg hur det unga paret lät sina starka och förståeliga önskningar "inför-livas i Faderns vilja" (Mosiah 15:7).

Hans svar på min fråga var en princip som han fått ingående personlig erfarenhet av under sin cellgiftsbehandling. I januari 1997, dagen när han skulle påbörja sin första behandling, tittade äldste Maxwell på sin fru, tog hennes hand, drog ett djupt andetag och sa: "Jag vill bara inte rygga."

I sitt tal under generalkonferensen i oktober 1997 sa äldste Maxwell med äkta känsla: "Då vi ställs inför prövningar och svårigheter kan vi liksom Jesus vädja till Fadern att vi inte må rygga – det vill säga avstå eller dra oss undan (se L&F 19:18). Att inte rygga är mycket viktigare än att överleva! Att dricka av den bittra kalken utan att bli bitter är för övrigt också en del av att efterlikna Jesus."¹

Skriftställena om Frälsarens lidande när han utförde det obegränsade och eviga

försoningsoffret blev ännu mer meningsfulla för mig.

"Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ – och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga –

dock, ära vare Fadern, och jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen" (L&F 19:16–19).

Frälsaren ryggade inte, vare sig i Getsemane eller på Golgata.

Inte heller äldste Maxwell ryggade. Denne mäktige apostel kämpade sig stadigt framåt och välsignades med ytterligare tid i dödligheten för att älska, tjäna, undervisa och vittna. De sista åren av hans liv var som ett kraftfullt utropstecken efter hans exempel på hängivet lärjungeskap – i både ord och handling.

De flesta av oss väntar sig nog att en man med äldste Maxwells andliga förmåga, erfarenhet och betydelse möter allvarlig sjukdom och död med insikt om Guds plan för vår lycka, med tillförsikt och värdighet. Men jag vittnar om att sådana välsignelser inte är förbehållna generalauktoriteter eller ett utvalt fåtal av kyrkans medlemmar.

Sedan jag kallades till de tolv kvorum har mina uppdrag och resor gjort att jag har blivit bekant med trofasta, modiga och ståndaktiga sista dagars heliga över hela

världen. Jag vill berätta om en ung man och en ung kvinna som välsignat mitt liv och hjälpt mig förstå andligt viktiga lärdomar om att inte rygga och om att låta vår vilja "införlivas i Faderns vilja" (Mosiah 15:7).

Berättelsen är sann, personerna är verkliga. Men jag ska inte använda de inblandades riktiga namn. Med deras tillstånd använder jag utdrag ur deras personliga dagböcker.

"Ske inte min vilja utan din"

John är en värdig prästadömsbärare och tjänade trofast som heltidsmissionär. När han hade återvänt från sin mission dejtade han och gifte sig med Heather, en rättfärdig, underbar ung kvinna. John var 23 och Heather 20 dagen när de beseglades för tid och all evighet i Herrens hus.

Ungefär tre veckor efter tempelvigseln fick John diagnosen skelett cancer. Eftersom metastaser också upptäcktes i lungorna var prognosen inte god.

John skrev i sin dagbok: "Det var den mest skrämmande dagen i mitt liv. Inte bara för att jag fick veta att jag hade cancer, utan för att jag var nygift och kände att jag på något sätt hade misslyckats som make. Jag var vår nya familjs försörjare och beskyddare och nu, efter tre veckor i den rollen, kändes det som om jag hade misslyckats."

Heather sa: "Det var en hemsk nyhet, och jag minns hur mycket det förändrade vårt perspektiv. Jag satt i sjukhusets väntrum och skrev tackkort efter bröllopet medan vi väntade på Johns svar. Men när vi fick veta att John hade cancer kändes grytor och köksredskap inte lika viktiga längre. Det var den värsta dagen i mitt liv, men jag minns att jag den kvällen gick till sängs med tacksamhet för vår tempelbesegling. Fastän läkarna bara hade gett John 30 procents

chans att överleva visste jag att jag, om vi förblev trofasta, hade 100 procents chans att vara med honom för evigt."

Ungefär en månad senare började John med kemoterapi. Han beskrev upplevelsen: "Behandlingarna gjorde mig sjukare än jag varit någon gång i livet. Jag tappade håret och gick ner 20 kilo, och det kändes som om kroppen höll på att bryta ihop. Kemoterapin påverkade mig också känslomässigt, mentalt och andligt. Livet var en berg- och dalbana under behandlingen, med toppar, dalar och allt däremellan. Men hela tiden bibehöll Heather och jag tron på att Gud skulle bota mig. Vi bara visste det."

Heather beskrev sina tankar och känslor: "Jag stod inte ut med att låta John vara ensam på sjukhuset om nätterna, så jag sov över varje natt på den lilla soffan i hans rum. Många vänner och släktingar besökte oss på dagarna, men nätterna var svårast. Jag stirrade upp i taket och undrade vad vår himmelske Fader hade planerat för oss. Ibland vandrade mina tankar till mörka platser och min rädsla att förlora John blev nästan övermäktig. Men jag

visste att de här tankarna inte kom från min himmelske Fader. Jag bad allt oftare om att få tröst, och Herren gav mig styrka att fortsätta."

Tre månader senare opererades John och en tumör i ena benet togs bort. Två dagar efter operationen besökte jag John och Heather på sjukhuset. Vi pratade om den första gången John och jag träffades på missionsfältet, deras vigsel, cancer och de evigt betydelsefulla lärdomar vi får genom dödlighetens prövningar. När vi skildes åt frågade

John om jag ville ge honom en prästadömsvälsignelse. Jag svarade att jag gärna ville ge honom en välsignelse, men att jag först behövde ställa några frågor.

Sedan ställde jag frågor som jag inte planerat och aldrig tidigare tänkt på: "John, har du tro nog till att inte bli botad? Om det är vår himmelske Faders vilja att du ska dö i din ungdom och gå till andevärlden för att fortsätta

***En av jordelivets
största välsignelser
är att inte rygga utan
låta vår egen vilja
"införlivas i Faderns
vilja".***



Mitt hjärta svällde av uppskattning och beundran när jag såg det här paret stå inför den svåraste kampen av alla – att undergivet inordna sin vilja under Guds vilja.

tjäna, har du då tro till att underkasta dig hans vilja och inte bli botad?”

I skrifterna utövade Frälsaren och hans lärjungar ofta helbrägdagörelsens andliga gåva (se 1 Kor. 12:9; L&F 35:9; 46:20) och kunde känna att en person hade tro till att bli botad (se Apg. 14:9; 3 Ne. 17:8; L&F 46:19). Men medan John och Heather och jag pratade och brottades med de här frågorna, förstod vi allt bättre att om Guds vilja var att den här unge mannen skulle bli botad, så kunde den välsignelsen bara ges om det här trofasta paret först hade tro till att han inte skulle bli botad. Med andra ord behövde John och Heather genom Herrens Jesu Kristi försoning övervinna ”den naturliga människan” (Mosiah 3:19), tendensen i oss alla att otåligt kräva och envist begära de välsignelser vi vill ha och tror att vi förtjänar.

Vi förstod en princip som gäller varje hängiven lärjunge: Stark tro på Frälsaren är att

undergivet acceptera hans vilja och tidsplan för våra liv – även om utgången inte är den vi hoppats på eller önskat. Jovisst, John och Heather önskade, längtade efter och vädjade om helande av all kraft, sinne och förmåga. Men vad som är viktigare är att de var villiga att ”underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på [oss], alldeles som ett barn underkastar sig sin far” (Mosiah 3:19). Ja, de var villiga att frambära hela sin själ som ett offer åt honom (se Omni 1:26) och ödmjukt be: ”Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din” (Luk. 22:42).

Det som för mig, John och Heather först verkade vara svåra frågor blev en del av evangeliets mönster, genomsyrat av paradoxer. Begrunda Frälsarens uppmaning: ”Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det” (Matt. 10:39). Han förkunnade också: ”Men många som är de första skall

bli de sista, och många som är de sista skall bli de första” (Matt. 19:30). Och Herren sa till sina lärjungar i vår tid: ”Och genom ditt ord skall många höga kuvas, och genom ditt ord skall många låga upphöjas” (L&F 112:8). Att ha tro till att inte bli botad tycktes därför passa in i ett mäktigt mönster av paradoxer som kräver att vi ber, söker och bultar så att vi kan få kunskap och insikt (se 3 Ne. 14:7).

Efter att ha tagit sig tid att begrunda mina frågor och prata med sin hustru, sa John till mig: ”Äldste Bednar, jag vill inte dö. Jag vill inte lämna Heather. Men om det är Herrens vilja att föra mig till andevärlden så antar jag att det går bra.”

Mitt hjärta svällde av uppskattning och beundran när jag såg det här paret stå inför sin svåra andliga kamp – att undergivet inordna sin vilja under Guds vilja. Min tro stärktes när jag såg hur det unga paret lät sina starka och förståeliga önskningar ”införlivas i Faderns vilja” (Mosiah 15:7).

John beskrev sin reaktion på vårt samtal och välsignelsen han fick: ”Äldste Bednar berättade för oss om äldste Maxwells tanke att det är bättre att inte rygga än att överleva. Äldste Bednar frågade sedan: ’Jag vet att du har tro till att bli botad, men har du tro nog att inte bli botad?’ Det av en ny tanke för mig. Egentligen frågade han om jag hade tro nog att acceptera Guds vilja om det var hans vilja att jag inte skulle bli botad. Om tiden närmade sig för mig att inträda i andevärlden genom döden, var jag då beredd att underkasta mig och acceptera?”

John fortsatte: ”Att ha tro till att inte bli botad gick emot min instinkt, men det perspektivet förändrade min hastighet och mitt sätt att tänka och lät oss sätta hela vår tillit till Faderns plan för oss. Vi lärde oss att vi behövde få tro på att Herren styr vilket resultatet än blir, och han leder oss från där vi är dit vi behöver vara. Medan vi bad förändrades

vår vädjan från ’Gud, hela mig’ till ’ge mig tro till att acceptera vilken utgång du än har planerat för min del’.

Jag var säker på att eftersom äldste Bednar var en apostel, skulle han välsigna delarna i min kropp till hälsa, och jag kunde hoppa upp ur sängen och dansa, eller någonting lika dramatiskt! Men när han välsignade mig den dagen förundrades jag över att orden var nästan exakt lika min fars, min svärfars och min missionspresidents ord. Jag insåg att det till sist inte spelade någon roll vems händer som lades på mitt huvud. Guds kraft förändras inte, och hans vilja tillkännages för oss enskilt och genom hans bemyndigade tjänare.”

Heather skrev: ”Den här dagen var fylld av blandade känslor för mig. Jag var övertygad om att äldste Bednar skulle lägga händerna på Johns huvud och bota honom helt och hållet från cancer. Jag visste att han genom prästadörets kraft kunde bli helad, och jag ville så gärna att det skulle hända. När han hade undervisat oss om

tron till att inte bli botad, var jag skräckslagen. Fram till dess hade jag aldrig kunnat tänka mig att Herrens plan kunde innefatta att jag skulle förlora min nyblivne man. Min tro berodde på det resultat jag ville ha. Den var så att säga endimensionell. Fastän det först var skrämmande gjorde tanken på att ha tro till att han kanske inte skulle bli botad att jag befriades från oro. Den gjorde att jag hade fullkomlig tillit till att min him-

melske Fader kände mig bättre än jag kände mig själv och att han skulle göra det som var bäst för mig och John.”

En välsignelse gavs och veckor, månader och år gick. Johns cancer gick förunderligt nog tillbaka. Han kunde fullgöra sina universitetsstudier och fick en välbetald anställning. John och Heather fortsatte stärka sin relation och njuta av livet tillsammans.

En tid senare fick jag ett brev från John och Heather som berättade att cancer hade kommit tillbaka.

***Det är många berg
som inte förflyttas,
trots en stark tro. Inte
heller blir alla sjuka
och svaga botade.***

Kemoterapi inleddes och en operation planerades. John sa: "Nyheten kom inte bara som en besvikelse för Heather och mig, utan den förbryllade oss. Var det något vi inte hade förstått första gången? Förväntade sig Herren något mer av oss?"

Så jag började be om insikt och om att Herren skulle hjälpa mig förstå varför cancer kom tillbaka. En dag när jag läste i Nya testamentet fick jag mitt svar. Jag läste om när Kristus och hans apostlar var ute på sjön och det började storma. Lärjungarna blev rädda att båten skulle kapsejsa och gick fram till Frälsaren och sa: 'Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?' Precis så kändes det! Bryr du dig inte om att jag har cancer? Bryr du dig inte om att vi vill ha en familj? Men när jag läste vidare, fann jag mitt svar. Herren såg på dem och sade: 'Så lite tro ni har!' Och sedan sträckte han ut handen och stillade stormen.

I det ögonblicket frågade jag mig själv: 'Tror jag verkligen på det här? Tror jag verkligen att han stillade stormen den dagen? Eller är det bara en trevlig berättelse att läsa?' Svaret är: Ja, jag tror, och eftersom jag vet att han stillade stormen visste jag genast att han kunde bota mig. Fram till dess var det svårt för mig att sammanlänka behovet av att jag trodde på Kristus och det faktum att hans vilja är oundviklig. Jag såg dem som två olika saker, och ibland kändes det som om det ena motsade det andra. 'Varför skulle jag ha tro på honom om det ändå är hans vilja som råder till sist?' frågade jag. Efter den här upplevelsen visste jag att tro – åtminstone i min situation – inte nödvändigtvis innebar att han *skulle* hela mig, men han *kunde* hela mig. Jag måste tro att han kunde det, och vad som sedan hände var hans ansvar.

När jag lät de här två tankarna samexistera i mitt liv: tro på Jesus Kristus och fullständig underkastelse av hans vilja,

kände jag större tröst och frid. Det har varit förunderligt att se Herrens hand i vårt liv. Saker och ting har fallit på plats, under har skett, och vi blir ständigt mer ödmjuka när vi ser hur Guds plan för oss framskrider."

Rättfärdighet och tro kan förvisso förflytta berg – om förflyttandet uppfyller Guds avsikter och är enligt hans vilja. Rättfärdighet och tro kan förvisso hjälpa till att bota sjuka, döva och lama – om den helbrägdagörelsen uppfyller Guds avsikter och är enligt hans vilja. Således är

det många berg som inte förflyttas, trots en stark tro. Inte heller blir alla sjuka och svaga botade. Om allt motstånd försvann, om alla sjukdomar togs bort, så skulle huvudsyftet med Faderns plan gå om intet.

Mycket av det vi får lära oss i livet kan bara ske genom det vi upplever och ibland lider av. Och Gud förväntar sig och litar på att vi ska möta tillfälliga motgångar i dödligheten med hans hjälp så att vi kan lära oss det vi behöver lära oss och till sist bli det vi är ämnade att bli i evigheten.

Alltings betydelse

Den här berättelsen om John och Heather är både vanlig och något utöver det vanliga. Det här unga paret representerar miljontals trofasta sista dagars heliga som håller sina förbund över hela världen, som strävar framåt på den trånga och smala stigen med ståndaktighet i Kristus och med fullkomligt klart hopp (se 2 Ne. 31:19–20). John och Heather hade inga framträdande ledarämbeden i kyrkan, de var inte släkt med generalauktoriteter, och ibland hyste de tvivel och rädsla. På många sätt är deras berättelse mycket vanlig.

Men den här unge mannen och den här unga kvinnan välsignades på utomordentliga sätt med viktiga lärdomar för evigheten genom provningar och svårigheter. Jag har berättat det här eftersom John och Heather, som är så

Gud förväntar sig och litar på att vi ska möta tillfälliga motgångar i dödligheten med hans hjälp så att vi kan lära oss det vi behöver lära oss och till sist bli det vi är ämnade att bli i evigheten.



lika många av er, kom till insikt om att det är viktigare att inte rygga än att överleva. Så deras upplevelse handlade inte främst om liv och död. I stället handlade den om att lära, leva och att bli.

För många av er är, var eller kunde deras berättelse vara er berättelse. Ni möter nu, har mött eller kommer att möta lika stora svårigheter i ert liv med samma mod och andliga perspektiv som John och Heather gjorde. Jag vet inte varför vissa ges evighetens lärdomar genom prövningar och lidande, medan andra lär sig samma saker genom att bli räddade och botade. Jag känner inte till alla orsaker eller alla avsikter, och jag vet inte allt om Herrens tidsplan. Ni och jag kan liksom Nephi säga att vi inte vet "vad allting betyder" (1 Ne. 11:17).

Men det finns sådant som jag definitivt vet. Jag vet att vi är andliga söner och döttrar till en kärleksfull himmelsk Fader. Jag vet att den evige Fadern är upphovet

till planen för vår lycka. Jag vet att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Jag vet att Jesus förverkligade Faderns plan genom sin obegränsade och eviga försoning. Jag vet att Herren, som blev "sargad på Golgata för oss"² kan hjälpa och stärka "sitt folk i enlighet med deras skröpligheter" (Alma 7:12). Och jag vet att en av jordelivets största välsignelser är att inte rygga utan låta vår egen vilja "införlivas i Faderns vilja" (Mosiah 15:7).

Även om jag inte vet allt om hur och när och var och varför de här välsignelserna inträffar, vittnar jag om att de är verkliga. Och jag vet att när ni strävar framåt i livet med outtröttlig tro på Kristus, så får ni förmågan att inte rygga. ■

Från "Så att vi inte ska rygga", ett tal under KUV:s andakt vid University of Texas at Arlington den 3 mars 2013.

SLUTNOTER

1. Se Neal A. Maxwell, "Tillämpa Kristi försonande blod", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 23.
2. "Jesus av Nasaret, Frälsare kär", *Psalmer*, nr 112.

***Mycket av det vi får
lära oss i livet kan
bara ske genom det
vi upplever och ibland
lider av.***



Brian K. Ashton
andre rådgivare i
Söndagsskolans
generalpresidentskap

HJÄLPA UNGDOMAR ATT undervisa

Ungdomar behöver undervisa. Herren klagade på det när han angav prästernas plikter:

”Prästens plikt är att predika, undervisa, förklara, förmana och döpa samt välsigna sakramentet” (L&F 20:46; kursivering tillagd).

Bara några verser senare utökar Herren plikten att undervisa och förklara till lärare och diakoner (se L&F 20:58–59). Sanningen är den att alla våra unga män och unga kvinnor behöver få undervisa ibland.

Fördelarna med att ungdomar undervisar andra ungdomar

Jesus Kristus var den fullkomliga läraren. Undervisning hjälper ungdomar att följa Frälsarens exempel och bli mer lika honom. Undervisning förbereder dem också för att bli missionärer, föräldrar och ledare i kyrkan. När ungdomar undervisar behöver de studera evangeliet och följa det. De måste också ha Anden för att kunna undervisa (se L&F 42:14). Som resultat lär sig unga lärare vanligtvis mer och får ett starkare vittnesbörd om ämnet än klassdeltagarna.

Dessutom får ungdomar som undervisar större självförtroende, de lär sig olika undervisningsmetoder och börjar inse vad de inte vet. Ungdomar som fått tillfälle att undervisa lär sig också att vara bättre elever och klassdeltagare.

Dessutom välsignas de elever som blir undervisade. Ungdomar lyssnar och deltar mer när deras kamrater undervisar. Vänskapsband stärks när ungdomar samtalat om evangelieämnen och Anden är närvarande.

Och ungdomar är ofta bättre på att hjälpa varandra lösa gemensamma problem.

Hur kan vuxna ledare hjälpa ungdomar att lyckas?

När ungdomar undervisar har de vuxna ledarna ansvar för att se till att ungdomarna uppför sig lämpligt och att det råder en andlig atmosfär.

Vuxna ledare följer Anden när de ska be ungdomar att undervisa.¹ En del ungdomar är inte redo att undervisa, och ledare måste vara försiktiga så att de inte generar ungdomarna. Andra ungdomar kanske är redo att hålla en del av en lektion medan andra kan hålla en hel lektion. Ungdomar bör vanligtvis få möjlighet att hålla en del av de flesta lektioner, men de ska inte hålla varje lektion. I små klasser ser ledarna till att ungdomarna inte ombes att undervisa alltför ofta. Och vissa lektioner, särskilt när de handlar om svåra ämnen, hålls bäst av vuxna. Ungdomar behöver också se vuxna ledare visa korrekta undervisningsprinciper.

Vuxna ledare eller föräldrar kan arbeta enskilt med ungdomarna för att hjälpa dem förbereda lektionerna. Hjälpen kan vara att be ungdomarna läsa lektionen minst en vecka i förväg,² föreslå att de ber om att få veta vad deras himmelske Fader vill att de ska säga, gör en lektionsplan och övar på att hålla lektionen tillsammans. När ungdomarna får uppenbarelse medan de förbereder lektionen kan ledarna hjälpa dem förstå att det faktiskt är uppenbarelse.



Ungdomar behöver undervisa, och med lite hjälp kan de undervisa väl.

med undervisningen. Vi gjorde en lektionsplan tillsammans. Jacob tog första halvan av lektionen, visade en kort video, läste några skriftställen som hade med ämnet att göra och ställde tankeväckande frågor. Jacob frågade också klassdeltagarna vilka känslor de hade och hjälpte dem

Vuxna ledare kan hjälpa unga lärare att komma på frågor som främjar samtal, inbjuder den Helige Andens inspiration och hjälper eleverna att själva upptäcka sanning. Ledare kan också hjälpa ungdomar lära sig att vara tysta när de har ställt en fråga för att ge klassdeltagarna tid att ta emot uppenbarelse.

Under lektionen kan vuxna ledare berätta om egna upplevelser och vittna för att hjälpa ungdomarna inse att de inte är ensamma om sina prövningar och ge dem hopp om att kunna övervinna dem. Ungdomar behöver visdomen och erfarenheten som vuxna ledare kan erbjuda. Ledare bör också förtydliga lärosatser när så behövs.

Vuxna ledare tar inte över lektionen även om den unga läraren har svårt att hålla den. Men ledare kan vara redo att ge stöd genom att studera lektionsmaterialet i förväg och be om hur de bäst kan hjälpa den unga läraren.

Ungdomar kan undervisa, och undervisa väl

Jag blev nyligen ombedd att vikariera som lärare för min församlings söndagsskoleklass för 12- och 13-åringar. Jag bad min 13-åriga son Jacob hjälpa mig

känna igen den Helige Anden.

Under andra halvan av lektionen lät jag klassdeltagarna undervisa varandra om den första synen. Sedan bad vi dem undervisa sina familjer om den första synen under en hem-afton. Efter lektionen mejlade vi föräldrarna om uppgiften.

När jag frågade Jacob vad han tyckte om lektionen, sa han: "Den var jättebra. Jag visste att Anden var där för jag trodde inte att mina klasskamrater kunde svara på våra frågor, men det gjorde de."

Ungdomar behöver undervisa, och du kan hjälpa dem lyckas. När de gör det stärks deras vittnesbörd, och de blir bättre förberedda för att vara missionärer, föräldrar och ledare i kyrkan. Men än viktigare är att de blir mer lika Frälsaren. ■

Se den nya manualen Undervisa på Frälsarens sätt på undervisning.lds.org för fler förslag på hur man förbättrar undervisning.

SLUTNOTER

1. Presidenten för aronska prästadömetts kворum rådgör med sina vuxna ledare för att bestämma vilka ungdomar som ska hålla de kommande lektionerna (se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* [2010], 8.3.2).
2. Eftersom uppenbarelse kommer "rad på rad, bud på bud" (2 Ne. 28:30) har läraren tid på sig att ta emot uppenbarelse om han eller hon läser lektionen minst en vecka i förväg.

JAG VILL KLAR-
GÖRA GENOM
EGEN ERFAREN-
HET ATT MITT LIV
SOM KVINNA ÄR
RIKT OCH VACK-
ERT OCH OER-
HÖRT MYCKET
BÄTTRE TACK
VARE JESU KRISTI
EVANGELIUM.

Att vara kvinna

ETTE EVIGT PERSPEKTIV

Sharon Eubank
Chef för LDS Charities

För många år sedan höll min vän och hennes man ett ledarutbildningsmöte på landsbygden i Ghana. Efteråt kom en kvinna fram till henne och sa med eftertryck: "Det här är en kyrka för kvinnor." Min vän frågade kvinnan vad hon menade. I huvudsak sa hon: "Vi har den underbara Hjälpföreningen som undervisar om sådant som är andligt och sådant som är vardagligt som välsignar våra familjer och oss. Samtidigt är din man i rummet intill och lär våra män att de måste behandla sina fruar och barn vänligt och milt. Vi har templet, så mina barn som är döda blir mina för evigt. Allt jag behöver finns i den här kyrkan. Det här är en kyrka för kvinnor."

Är det här en kyrka för kvinnor? Förutom några färgstarka undantag har min upplevelse i stort sett varit berikande. Så i stället för att besvara frågan ska jag helt enkelt lita till det som jag har sett runtom i världen. Jag är ingen vetenskapsman, akademiker eller talesman för kyrkan. Men jag vill klargöra offentligt av egen erfarenhet att mitt liv som kvinna är rikt och vackert och oerhört mycket bättre tack vare evangeliet och Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga.

Kyrkans lära om kvinnans roller i familjen, kyrkan, samhället, nationen och i templet – och hur män och kvinnor relaterar till varandra och samarbetar, är långt ifrån restriktiv eller konservativ. Det är den rimligaste, mäktigaste, mest upplysta och livgivande lära jag någonsin har hört uttryckas. Så jag säger till mina systrar att det ni hungrar efter som kvinna, som kristen, som intellektuell och som evig varelse finns här i Jesu Kristi lära och i utövandet av den läran i kyrkan.



"DE GODA KVIN-
NORNA ... SKA DRAS
TILL KYRKAN I STORA
SKAROR ... I DEN
MÅN ... KVINNORNA I
KYRKAN BETRAKTAS
SOM ANNORLUNDA –
I POSITIV BEMÄRKE-
LSE
– ÄN KVINNORNA
I VÄRLDEN."

**PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL**



Guds lära gör män och kvinnor lika ansvariga

Jesu Kristi evangelium gäller både män och kvinnor, och Guds lära gör båda lika ansvariga, utan någon dubbelmoral. Gud tolererar inte pornografi, äktenskapsbrott, övergrepp, försummelse, ojämlikhet eller förtryck, oavsett vårt kön.

Den här läran ger oss också vår kunskap om varifrån vi kommer, varför vi är här och vart vi är på väg. Den ger oss vår kunskap om våra egenskaper som kvinna och man och om våra roller som dotter och son, syster och bror, fru och make, och som mor och far.¹

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Profeter har uppenbarat att vi först fanns till som intelligenser, och att vi skapades av Gud med andekroppar, och på så sätt blev hans andebarn – söner och döttrar till himmelska föräldrar."² Intelligens har alltid funnits (se L&F 93:29).

Jag är *kvinna*. Som kvinna har jag vissa egenskaper och ansvar.

Jag är *dotter*. Den rollen visar vem jag är i relation till Gud. Jag har gudomliga föräldrar och har rätt, som dotter, att kommunicera med min himmelske Fader genom bön och att ta emot uppenbarelse genom den Helige Anden.³

Jag är *syster*. Den rollen innebär att jag är kristen, medlem i kyrkan, syster i evangeliet, lärjunge, och att jag har ingått förbund om att jag ska offra och helga och tjäna och leda.

Jag kan också få möjlighet att vara *hustru* – om inte i det här livet så helt säkert i nästa. Den rollen visar vem jag

är i relation till en utvald jämlik partner, en make. Vi är inte likadana – eftersom ingen har den kombination av gåvor och egenskaper som jag eller han har – men vi använder våra kompletterande egenskaper till att försöka bli ett. Ordet *besegling* är en utmärkt beskrivning av den eviga förenande potentialen i ett äktenskap som ingåtts genom prästadömetts myndighet i ett tempel.

Rollen som *mor* visar vem jag är i relation till min avkomma. Oavsett om rollen som mor blir min under den här korta tiden på jorden eller efteråt, ges löftet om en evig familj till dem vars äktenskap har beseglats i templet och genom löftets Helige Ande (se L&F 132:19).

Vår lära är unik på jorden, och den är en del av Jesu Kristi evangeliums återställelse. Tänk dig vad det innebär om du förstår den här läran och tror på den. Mig ger den ett evigt perspektiv på allt jag gör.

Kyrkan är den plats där vi praktiserar Guds lära.

Jag vill påstå att mitt medlemskap i kyrkan gör mig till en del av ett av de bästa utvecklingsprogram som någonsin har skapats. En bred undervisning rörande personlig utveckling, starkare självförtroende och ledarskap för kvinnor sker helt enkelt genom att man engagerar sig i sådant som alla medlemmar ägnar sig åt: ledarskap, att tala offentligt, fatta beslut, prata övertygande, budgetering, att påverka andra, tjäna i samhället, läs- och skrivkunighet, forskning, utveckling av resurser, odling, konservering av mat, familjehälsa – det bara fortsätter.



Jag tror att missförstånden angående kvinnans roller uppstår när utövandet av en lära inte tycks stämma överens med själva läran. Men genom fortsatt uppenbarelse från Gud till hans profeter och till oss genom den Helige Anden kan vi fortsätta upptäckta och eliminera de flesta av de missförstånd som uppstår.

Apostlar och profeter fortsätter till exempel att förtydliga begrepp som vi alltid har trott på:

- Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum har sagt att "när män och kvinnor kommer till templet begåvas de alla med samma kraft, närmare bestämt prästadörets kraft".⁴
- Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Vi har inte för vana att tala om att kvinnor har prästadörets myndighet i sina ämbeten i kyrkan, men vilken myndighet skulle det annars vara?"⁵
- President James E. Faust (1920–2007), andre rådgivare i första presidentskapet, förklarade: "Varje far är patriark för sin familj, och varje mor är matriark. De är jämlika i sina olika föräldraroller."⁶

1. Se hela bilden

Jag vill nu ge tre förslag som hjälper oss att praktisera vår lära. Mitt första förslag är att ha hela bilden i åtanke som Jesu Kristi lära ger.

För en tid sedan var jag i egenskap av chef för LDS Charities på ett möte när jag fick en brådskande vädjan angående kristna flyktingar som drivits ut ur Mosul, Irak av muslimska styrkor och nu vällde in i Kurdistan. Den anglikanska kyrkoherden i Bagdad hade 5 000 personer

som trängdes på gårdsplanen framför hans kyrka, och de hade inget att äta. Ett servicemissionärspår från vår kyrka bad om pengar ur nödhjälpsfonden för att köpa ris, bönor, olja och filter, och vi agerade omedelbart så att de kunde få mat samma kväll.

I mitt arbete stöter jag på sådant varje dag. Eftersom jag tvingas att se hela bilden så ofta, frågar jag mig själv: Hur använder jag min energi bäst? Låt oss söka efter svar i evangeliets lärosatser: När vi tittar "bortom målet" (Jakob 4:14) eller blir besatta av en fråga eller sedvänja tar vi ofta bort vår fokus och vår tid från att följa evangeliet.

Bonnie L. Oscarson, Unga kvinnors generalpresident, har talat om hur vi kan vara förankrade i evangeliet samtidigt som vi söker svar: "Vi kan välja om vi ska hålla fast vid det som vi redan har känt. Vi kan inte få svar på allting, men vi väljer om vi ska vara sanna mot det vi har känt från den Helige Anden. Låt oss arbeta på att förbättra saker och ting, men samtidigt bevara vår tro."⁷

Våra seder och bruk i kyrkan fortsätter att förändras allt eftersom vi lär oss att tillämpa vår lära på bättre och mer fullkomliga sätt. Jag hoppas att nästa generation är ännu mer rättvis och jämlik när det gäller att praktisera evangeliet. Men jag tror också att de stora grundläggande stenarna är på plats och är tillräckliga för att ge näring åt vår tro och våra vittnesbörd.

2. Vara trofast trots motstånd

Motstånd är inte nödvändigtvis dåligt. Jag tror att motstånd också stärker oss. När jag besökte Huntingtons botaniska trädgård i San Marino i Kalifornien såg jag att stora fläktar på utställningen simulerade de ständiga passadvindar som stärker tropiska träd så att de kan stå emot eventuella orkaner. Herren sänder eller tillåter dagliga "passadvindar" i form av problem och motstånd för att stärka våra rötter och göra oss mer flexibla. Sådana utmaningar är faktiskt en gåva.

De två följande skildringarna från kyrkans historia ger oss lite perspektiv på motstånd:

DEN HELIGE ANDEN
FÖRSVINNEN SÅ
FORT EN MAN ELLER
KVINNA BÖRJAR
UTÖVA ORÄTTFÄRD-
IGT HERRAVÄLDE
OCH INTE LYCKAS
LEDA MED ÖDMJUK-
HET, KÄRLEK OCH
RENHET.

SE L&F 121:37



Den första är när Brigham Young kom till Saltsjödalén 1847, här återgivet av president Gordon B. Hinckley (1910–2008): "Ingen plog hade någonsin körts ner i marken. [Brigham Young] visste inget om bördigheten, inget om årstiderna, vädret, frosten, de bistra vintrarna, de möjliga insektsplågorna. [De tidiga upptäcktsresandena] Jim Bridger och Miles Goodyear hade inget gott att säga om den här platsen. Sam Brennan vädjade till honom att fortsätta till Kalifornien. Han lyssnade inte på någon av dem. Han ledde sitt folk till en het och vad som måste ha känts som en ytterst öde plats. När han var framme tittade han ut över den stora vidden mot saltsjön i väster och sa: 'Detta är den rätta platsen.'"⁸

Den andra skildringen är av Wilford Woodruff när han minns något som profeten Joseph Smith sa. Profeten talade under återställens första dagar till en liten grupp ledare om den breda doktrinära kunskap som väntade dem: "Jag har blivit mycket uppbyggd och lärt mig mycket av era vittnesbörd här i kväll. Men jag vill säga er detta inför Herren, att ni inte vet mer om denna kyrka och detta rikes öde än en baby på sin mors knä. Ni förstår det inte."⁹

Jag återger de här två berättelserna eftersom de beskriver hur jag känner. Även om man är på rätt plats eller har rätt lära så betyder det inte att det inte kommer att finnas bländande saltfält och svärmar av svarta gräshoppor eller mördande frostperioder eller nejsägare, men det här är rätt



plats och rätt lära. Och vi bör fortsätta sträva framåt. Vi förstår ungefär lika mycket som en baby på sin mors knä om vad Herren gör med män och kvinnor och prästadömet. Men Herren nöjer sig med att undervisa oss efter vår förmåga, allteftersom vi växer och allteftersom vi ställer frågor. Och när vi förstår mer kan vi, som syster Oscarson sa, "samtidigt bevara vår tro".

3. Sök den Helige Anden

Att ställa frågor och få svar är kärnan i att bygga ett vittnesbörd om Guds lära. Den Helige Anden vittnar när något är sant genom lugna och varma känslor. Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident, sa följande om den här processen: "Låt oss gå till de rätta källorna för att få svar. Varför ska vi tro på internet och inte på profeterna? Vi kan komma på hur vi ska ställa frågor på ett sätt som underlättar samarbete och bringar ärliga frågeställningar i dagen. ... Men var tålmodiga och ödmjuka."¹⁰

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum lär oss skillnaden mellan Satans inflytande och svaren vi får av Gud: "Vem är det som viskar [lögner] så försåtligt i vårt öra? ... Du och jag vet båda vem som



gör detta – han som är alla lögners fader. Det är Lucifer, vår gemensamme fiende.”¹¹

Profeten Joseph Smith, som hade mer erfarenhet av att få uppenbarelser än någon annan i den här tidsutdelningen, försökte lära oss att man måste ställa frågor med en beslutsamhet att främja enighet och respekt. Det inbjuder den Helige

Andens närvaro. 1839 skrev Joseph i sitt brev från fängelset i Liberty att ”prästadömetts rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter” och att prästadömetts kraft måste bevaras ”genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek” (L&F 121:36, 41). Profeten undervisade Hjälpföreningen om liknande principer: ”Ödmjukhet, kärlek, renhet – det är detta som bör upphöja [oss].”¹²

Joseph Smith pratade om mildhet och ödmjukhet som medel varigenom vi känner den Helige Anden och utövar rättfärdigt inflytande. Han sa det till både män och kvinnor eftersom det påverkar båda halvorna av ekvationen i äktenskapet och i kyrkan. All myndighet och allt gudomligt godkännande försvinner (eftersom den Helige Anden försvinner) så fort en man eller kvinna börjar utöva orättfärdigt herravälde (se L&F 121:37) och inte lyckas leda med ödmjukhet, kärlek och renhet.

Det kvinnor hungrar efter finns i vår lära

Det finns en hunger hos alla kvinnor i världen efter att känna sig värdefulla, att få utlopp för sin energi på ett meningsfullt sätt och att hitta en man som vill bygga en familj och vara trogen.

En gång träffade jag en brittisk dansös under en resa med tåg i Finland. Vi var båda glada att få prata engelska, och under vårt samtal ställde vi frågor till varandra: Vad gör du i Finland? Vad tror du på? När hon fick veta vad jag trodde på, frågade hon: ”Du röker inte och dricker inte? Du tror inte på sex före äktenskapet?” Och under hela vårt

samtal kom hon tillbaka till det här ämnet som fascinerade henne. ”Jag antar att om man dejtar män som känner på samma sätt, så kan det fungera”, sa hon. Och senare: ”Finns det män som känner på samma sätt?” I början var hon hånfull men blev till slut tankfull. Hon hungrade efter något som hon hade hört i vår lära.

Minnet av vårt möte på tåget har aldrig lämnat mig och påminner mig ofta om det välkända uttalandet av president Spencer W. Kimball (1895–1985): ”En stor del av den kraftiga tillväxt som ska äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen ... ska dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i den mån kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sitt liv, i den mån kvinnorna i kyrkan betraktas som annorlunda – i positiv bemärkelse – än kvinnorna i världen.”¹³

Läran om kvinnans identitet och roller ger uttryck för mina främsta önskningar. Dödliga medlemmar praktiserar inte Guds lära på ett fullkomligt sätt, men de är lyhörda, fulla av liv, hoppfulla och har goda avsikter. Vi tror att Gud ”ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike” (TA 1:9). Vi kan välja att följa den läran.

Så jag frågar igen: Är det här en kyrka för kvinnor? Mitt svar är helt enkelt baserat på min egen erfarenhet runtom i världen. Ja. ■

Från ett tal som hölls under FairMormon Conference i Provo, Utah, den 8 augusti 2014.

SLUTNOTER

1. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. D. Todd Christofferson, ”Varför gifta sig? Varför bilda familj?” *Liahona*, maj 2015, s. 50.
3. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, s. 129.
4. Se M. Russell Ballard, ”Män och kvinnor och prästadömetts kraft”, *Liahona*, sep. 2014, s. 36.
5. Se Dallin H. Oaks, ”Prästadömetts nycklar och myndighet”, *Liahona*, maj 2014, s. 51.
6. James E. Faust, ”Den profetiska rösten”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 5.
7. Bonnie L. Oscarson, personligt samtal med författaren, 21 juli 2014.
8. Gordon B. Hinckley, i James E. Faust, ”Brigham Young: A Bold Prophet” (från ett tal under utbildningsveckan, 21 aug. 2001), s. 1, speeches.byu.edu.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 136.
10. Bonnie L. Oscarson, personligt samtal med författaren, 21 juli 2014.
11. Jeffrey R. Holland, ”Den andre förlorade sonen”, *Liahona*, juli 2002, s. 70.
12. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 477.
13. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 225.





Äldste
Gene R. Cook

Verkade som
medlem i de sjut-
tios kvorum mellan
1975 och 2007

DE förlorade SKRIFTERNA

*Gud hör och besvarar våra böner om vi utövar
tro på honom och hans Son.*

Den 29 juli 1977 hade syster Cook och jag just avslutat ett besök i Bolivia-missionen Santa Cruz som en del av mitt uppdrag som medlem i de sjuttios kvorum, när vi hade en mellanlandning på flygplatsen i Cochabamba i Bolivia, i ungefär fem timmar. Vi var väldigt trötta, så vi var båda glada över att få några timmars vila. Medan jag slumrade till fick jag en stark känsla av att jag borde vakna och skriva ner några idéer som rörde sig i mitt sinne.

Jag skrev i nästan tre timmar och löste några organisatoriska problem som jag hade brottats med i mitt eget områdes mission i flera år. Jag kände Anden utgjutas i stort mått och skrev ivrigt ner varje inspirerad tanke.

Till slut avreste vi mot La Paz i Bolivia. Vi fick ett varmt mottagande av president Chase Allred och hans fru på flygplatsen och skjutsades i deras minibuss till missionskontoret. Vi låste bilen men lämnade kvar vårt bagage och min portfölj i den och syster Allred bad en äldste att hålla ett öga på bilen.

På väg in till kontoret möttes presidenten av en kvinna vars man var döende. Både presidenten och jag hjälpte till att lugna och stötta henne i det hon behövde. Under tiden åkte systrarna Cook och Allred till missionshemmet.

När presidenten och jag återvände till bilen var alla våra ägodelar borta. Jag antog att syster Cook hade tagit med sig sakerna till missionshemmet. Men medan vi körde mot hemmet såg jag att den högra främre lilla rutan var skadad och jag började befara att våra saker kanske hade blivit stulna.

När vi kom till missionshemmet insåg vi att alla våra saker faktiskt hade blivit stulna. Förlusten av våra kläder skapade ett direkt men bara tillfälligt problem. Mer nedslående var det att mina skrifter låg i den stulna portföljen tillsammans med de inspirerade idéer som jag just fått i Cochabamba. Jag överväldigades av misströstan, ilska och känslor av hjälplöshet.

Efter att vi hade bett för att våra saker skulle återfinnas försökte vi njuta av middagen men kunde inte. Mina skrifter var en present från mina föräldrar, med en mycket dyrbar inskription till mig från min mor och min far innan han dog. Jag hade spenderat tusentals timmar med att markera, göra hänvisningar och älska de enda jordiska ägodelar jag någonsin värdesatt.

Trots att president Allred och jag hade mycket att diskutera, kände jag starkt att vi måste göra allt i vår makt för att återfå skrifterna. Så efter middagen knäföll alla närvarande för att be än en gång. Vi bad till Herren att skrifterna skulle återlämnas, att personerna som hade tagit dem skulle ledas till att förstå sitt orättfärdiga handlande och omvända sig och att återlämnandet av böckerna skulle kunna leda till att någon fördes in i kyrkan.

Vi bestämde att leta igenom områden nära missionskontoret och ett fält i närheten, i hopp om att tjuven eller tjuvarna kanske hade tagit det som gick att sälja och kastat de engelska böckerna.

Ungefär tio av oss satte oss i minibussen med ficklampor och varma kläder. Vi åkte upp och ner längs gatorna, genomsökte lediga tomter och pratade med människor tills vi hade uttömt alla möjligheter. Ingen hade sett eller hört något. Till slut återvände vi hem nedslagna. President Allred och jag slutförde våra ärenden sent in på kvällen

och nästa dag flög syster Cook och jag tillbaka till vårt hem i Quito, Ecuador.

De närmsta veckorna fortsatte missionärerna i Bolivia att leta. I ren desperation bestämde de sig för att annonsera i två dagstidningar, och erbjöd en hittelön.

Under tiden i Quito, hade jag det besvärligt. Jag hade inte studerat skrifterna alls sedan mina blev stulna. Jag hade försökt studera men när jag läste en vers kunde jag bara minnas några få av de många hänvisningar jag gjort under 20 år. Jag var modfälld, nedstämd och hade ingen önskan att läsa. Jag bad många gånger att mina skrifter skulle återfinnas. Min fru och våra små barn fortsatte att be varje dag i tre veckor: "Himmelske Fader, snälla, ge tillbaka pappas skrifter."

Efter ungefär tre veckor fick jag en stark andlig ingivelse: "Äldste Cook, hur länge ska du fortsätta utan att läsa och studera?" Orden brände och jag bestämde mig för att jag måste vara ödmjuk och undergiven nog att börja om från början. I min frus skrifter började jag läsa i Första Moseboken i Gamla testamentet och med hennes tillåtelse markerade jag och gjorde hänvisningar igen.

Den 18 augusti kom en av kyrkans anställda, broder Eb Davis, till Ecuador från Bolivia med ett paket från missionspresidenten i La Paz. Han lade mina skrifter på mitt skrivbord, med anteckningarna jag hade gjort om mina andliga intryck.

Glädjen jag upplevde är obeskrivlig. Att inse att Herren på något mirakulöst sätt, kunde ta dessa böcker från La Paz, en stad med 700 000–800 000 människor, ur tjuvars händer och återlämna dem intakta – inte en sida borttagen, sönderriven eller nedsmutsad – övergår fortfarande mitt förstånd. Den dagen lovade jag Herren att jag skulle använda min tid och mina skrifter bättre än någonsin förr.

Senare fick jag veta att en kvinna hade varit på en marknad – en av flera hundra in La Paz – och sett en berusad man vifta med en svart bok. Hon var medlem i en protestantisk kyrka och fick en stark andlig ingivelse,



att något heligt vanhelgades. Hon närmade sig mannen och frågade honom vad det var. Han visste inte men visade henne boken. Hon frågade om han hade något annat. Han drog fram ännu en svart bok. Hon frågade om det fanns mer. Han tog fram en mapp med papper som han sa att han skulle bränna. Hon bad att få köpa sakerna av honom, vilket han gick med på, för 50 pesos (ungefär 20 kronor).

Efteråt kände hon sig osäker på varför hon hade köpt böckerna. De var på engelska, men hon kunde inte ens engelska. Och de var dyra – nästan tio procent av hennes månadsinkomst. Hon hade ingen anledning att köpa böckerna, utöver den andliga ingivelsen. Hon började genast att söka efter kyrkan vars namn stod på böckernas framsidor: Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Efter att ha besökt flera olika kyrkor kom hon slutligen till kyrkans missionskontor i La Paz. Hon hade inte hört om hittelönen eller annonsen i tidningen, som skulle publiceras den dagen. Hon bad inte om några pengar, inte ens att

få tillbaka de 50 pesos som hon hade betalat. Äldsterna tog glatt emot böckerna och betalade hittelönen ändå.

Hon sa till missionärerna att hon var tillhörde pingstkyrkan men lyssnade uppmärksamt när de berättade om evangeliet för henne. Hon kom ihåg att hon hade läst om Joseph Smith i en broschyr som hon plockat upp från gatan två eller tre år tidigare. Hon tog emot missionärernas lektioner, och efter andra lektionen bestämde hon sig för att döpas. Två veckor senare, den 11 september 1977, en söndagseftermiddag i en gren i La Paz, Bolivia, döptes Maria Cloefe Cardenas Terrazas och hennes 12-årige son Marco Fernando Miranda Cardenas.

Herren hade förvandlat min övermäktiga känsla av hjälplöshet när skrifterna försvann till en stark känsla av glädje när jag såg hans hand i detta. Herren sa: Därför säger jag till er: Allt vad ni ber om och begär, tro att ni har fått det, så skall det vara ert” (Markus 11:24).

Gud hör och besvarar våra böner om vi utövar tro på honom och på hans Son, Herren Jesus Kristus. ■

Oberoende tar sig många uttryck. Med Herrens hjälp utvecklar vi kropp, sinne och ande – och hjälper andra att göra detsamma. Följande sex berättelser visar hur medlemmar har välsignats av att bli mer oberoende.

NÖDBEREDSKAP: JORDBÄVNINGAR OCH DAMEJEANNER

När jag var nio månader gammal drabbades mina föräldrar – ett ungt par med tre barn och ett på väg – av en jordbävning med magnituden 7,5 i Argentina. När huset började rasa tog mina föräldrar oss och sprang. När de hade kontrollerat att vi var okej tittade de sig omkring på förödelser. Far gjorde en snabb bedömning av skadorna och förlusterna och insåg att vi inte skulle få något rent vatten från det allmänna vattensystemet. Det fanns inte ens vatten till att tvätta bort dammet som kom från husrasen!

Farmor hade lyssnat på profeten och fyllt två damejeanner med färskt dricksvatten som täckte familjens behov tills nödhjälpen kom.

När chocken hade släppt tog far sin cykel och åkte för att titta till sin mor som bodde några kvarter bort. När han kom fram till sin mors förstörda hus gick han runt till baksidan där hon satt med bara några få skrämmor.

Farmor bad far att ta hand om några saker bland spillrorna och medan han gjorde det hittade han två damejeanner (stora glasflaskor i vilka 20 till 60 liter vin såldes) fyllda med dricksvatten. De var hela.

Några månader före jordbävningen hade president Spencer W. Kimball (1895–1985) uppmanat medlemmarna

runtom i världen att lagra mat och vatten. Min farmor som nyligen blivit medlem hade lyssnat. Tack vare de här två damejeannerna hade vi tillräckligt med vatten för familjens behov i två dagar, tills nödhjälpen kom.

Det här exemplet på farmors lydnad var ett vittnesbörd för min far som senare omvände sig till evangeliet. Vår familj har sedan dess beseglats i templet. Jag är så tacksam för farmors tro och lydnad mot uppmaningen att vara förberedd. ■

Ricardo Sosa, Santa Lucia, Argentina



FYSISK HÄLSA: VIKTMINSKNING OCH VISDOMSORDET

När jag var runt 65 började jag få svårt att röra mig. Jag vägde omkring 135 kilo. Jag hade dåligt med energi och ork, och hade till och med fått handikapptillstånd så jag kunde parkera så nära affärerna som möjligt.

Jag bestämde mig för att det var dags att gå ner i vikt. Jag gick till Läran och förbunden 89 och bad till min himmelske Fader: "Hjälp mig förstå vad det här egentligen betyder för mig." Med tiden fick varje vers, varje ord en ny mening. Jag drack visserligen inte alkohol, te eller kaffe, och jag rökte inte, men jag hade egentligen inte tagit till mig hela budskapet. Jag visste att Visdomsordet var en hälsosam norm, men jag hade aldrig sett det som ett sätt att leva förut.

För första gången kände jag verkligen att jag kunde förändra min

livsstil. Jag satte ett realistiskt mål att gå ner 23 kilo på 50 veckor.

Jag antecknade mitt kalori- och näringsintag. Jag undersökte hälsofördelarna med allt jag åt. När jag började äta hälsosammare var jag mindre hungrig. Jag kände inget sug. Min kropp verkade veta vad den behövde. Den ohälsosamma mat jag brukade äta hade förlorat sin tjusning. Jag slutade äta socker. Med tiden slutade jag räkna kalorier och åt växtbaserad mat, som det står i Visdomsordet: "Det som bär frukt antingen i eller över marken" (L&F 89:16). Jag nådde mitt mål och ännu längre. På bara drygt 23 månader hade jag tappat mer än halva min kroppsvikt. Det är 12 klädstorlekar mindre! Jag har hållit mig kvar på den vikten i över tre år.

Jag känner mig frisk. Jag får inte längre blodsockerfall när jag är

hungrig, och jag kan inte minnas när jag hade huvudvärk sist. Jag behöver inte ta några mediciner. Viktminskningen har förstås bidragit till min känsla av välbefinnande, men det har också min nya livsstil.

Jag övervinner en del av den naturliga människan när jag styr vad jag äter (se Mosiah 3:19). Det i sin tur förhöjer min andliga urskillning och ger mig löfte om att jag "skall finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter" (L&F 89:19). Att byta ut snabbmat mot visdom är en bra affär.

Jag är oerhört tacksam mot en kärleksfull himmelsk Fader som hörde min enkla bön och gav mig insikt om Visdomsordet. Jag vet att Visdomsordet är en uppenbarelse. Jag vet att det kan förändra liv. ■

Carol E. Wolf, Utah, USA



ANSTÄLLNING: STOR TRO, OCH SÅ NÅGRA MÖBLER

När min fru och jag gifte oss var jag arbetslös. Vi hade väldigt lite möbler, men vi hade mycket kärlek och stor tro.

När jag fick ett jobb till slut så var jag tvungen att arbeta på söndags-eftermiddagarna. Jag hade lovat Herren att jag inte skulle arbeta på hans dag. Men jag ansvarade ju för att försörja min familj. Ändå kunde jag inte glömma löftet jag hade gett.

Mitt svar kom påföljande söndag när jag sjöng "Vi dig hälsa, sabbatsmorgon" (*Psalmer*, nr 183) och insåg hur viktig sabbatsdagen är. När jag insåg att ändringar i schemat inte var något alternativ så sa jag upp mig. Vi gick vidare med tro på att Herren skulle ta hand om oss. Min fru

arbetade för att försörja oss och vi fick vår första dotter Saria. Under tiden gick jag en kurs i elektromekanik med hjälp av Ständiga utbildningsfonden. Men jag fick fortfarande inget jobb.

Min fru var tvungen att gå tillbaka till sitt jobb tre månader efter Sarias födelse, men Saria saknade henne oerhört. Vi bad om att få veta vad vi skulle göra och bestämde oss för att hon skulle säga upp sig. Det kan verka förhastat, men vi kände att det var det vi skulle göra. Vi hade fyra månaders arbetslöshetsersättning så att jag kunde hitta ett jobb, och vid en kritisk tidpunkt fick jag ett tillfälligt jobb.

När vår andra dotter Amanda föddes fick jag äntligen en lärlingstjänst som eltekniker, men vi hade det kämpigt

Jag hade lovat Herren att jag inte skulle arbeta på hans dag. Jag sa upp mig i tron att Herren skulle ta hand om oss.

ändå. Vi hade fortfarande ont om möbler och inget stadigt jobb. Jag gick kyrkans kurs i oberoende två gånger. Jag gjorde mitt bästa, men det lilla jag tjänade täckte knappt våra grundläggande behov.

Femton månader efter att ha påbörjat lärlingstjänsten fick jag mitt nuvarande jobb. Jag är nu eltekniker och mäter elenergi i ett stort köpcenter. Jag arbetar måndag till fredag, vilket jag ser som ett underverk i den här branschen. Alla mina andra kolleger arbetar på söndagar och helgdagar. Vi har sjukförsäkring och möbler! Jag vet att Herren och Ständiga utbildningsfonden tog mig hit. Jag vet att om vi gör vår del så gör Herren alltid sin, och vi kan fortsätta vara oberoende. ■

Lenine Santiago Duarte Nazareno,
Salvador, Bahia, Brasilien



EKONOMI: HAVREGRYN, BRÖD, RIS OCH BÖNOR

Min mans studier hade varit kostsamma så vi såg fram emot ett jobb som skulle hjälpa oss betala av våra skulder. Vi blev erbjudna flera positioner men kände bäst för en professur i Hawaii. Men när kontraktet kom var lönen lägre än vi hade kommit överens om. Vi fick veta att nya riktlinjer gällde och att vi inte kunde förhandla. Vi hade känt oss så säkra på det nya jobbet att vi skrev under kontraktet i alla fall.

Vi älskade Hawaii, min man älskade sitt jobb och vi välsignades som familj. Allt verkade gå bra med avbetalningen av studielånet tills kreditkortsföretaget informerade oss om att vår nya ränta skulle bli 14 procent i stället för dåvarande 3 procent. Vi sa att vi alltid hade gjort våra avbetalningar i tid och att det redan hade reducerat skulderna en hel del. Men de på företaget var obevekliga.

Först gjorde vi en del kreativa ekonomiska förändringar och fördelade våra pengar på olika tidsbegränsade kreditkort med 0 procents ränta. Sedan började vi dra in på våra kostnader. Vi minskade drastiskt på mat-, kläd- och blöjbudgeten för vår familj på sju personer. Vi levde på vårt matförråd. Varje morgon åt vi havregrynsgröt, varje eftermiddag åt vi hembakat bröd och varje kväll åt vi ris och bönor. Vi hade inte sådana delikatesser som smör, färsk mjölk eller juice. När vi hade betalat tionde och fasta kostnader gick all vår inkomst till att betala av våra kreditlån.

Sex månader senare hade vi betalat tillbaka 90 procent av vår skuld! Herren hade mångfaldigat vår inkomst på mirakulösa sätt. Vi kunde snabbt betala tillbaka resten av skulden och vi var mycket tacksamma. Min dotter klagar fortfarande över hur hon var tvungen att äta gröt varje morgon, men jag vet att vi välsignades ekonomiskt och timligt genom att betala vårt tionde och följa profeten. ■

Anonym, Hawaii, USA



Allt verkade gå bra med avbetalningen av studielånet tills kreditkortsföretaget informerade oss om att räntan skulle höjas.



Min man och jag ville ha ett stort matförråd, så vi bestämde oss för att köpa lite extra varje vecka.

MATFÖRRÅD: KONSERVERAD OST OCH BORÄNTOR

När jag hade gift mig började jag ivrigt lagra mat. Min man och jag ville ha ett stort förråd, men vi hade inte råd att köpa allt med en gång så vi bestämde oss för att köpa lite extra varje vecka. Vi höll ögonen öppna efter specialerbjudanden på sådant som vi köpte regelbundet, särskilt konserverad mat.

Jag tyckte om att titta i skåpet och se min lilla trave konserverade och torkade matvaror bli allt större. En gång gjorde vi misstaget att köpa konserverad ost som var vämjelig, men min man stålsatte sig och åt en

burk varje vecka tills den var slut. När vårt matförråd hade blivit ganska stort började vi äta av det, och bestämde att vi skulle ersätta varje artikel med två nya artiklar.

Snart blev skåpet väldigt fullt, så vi köpte förrådsartiklar till vår hund och våra katter. Vi började också lagra örter och kryddor, vakuumpförpackat vete, vatten och läsk, och annat som vi använde dagligen som inte var mat, till exempel tvål, deodorant och tvättmedel.

Sedan köpte vi ett hus, och just innan vi skrev under på den streckade

linjen höjdes räntan på huslånet drastiskt. Vi var tvungna att leva på vårt matförråd i nästan ett år för att inte förlora vårt hem.

Matförrådet är nu en del av de vanliga hushållsgöromålen. Vi använder det och har nytta av det varje dag. Jag är så tacksam att vi lyssnade på det inspirerade rådet av Herrens profeter, för det betyder att jag nu kan se mig om i tacksamhet på mitt varma och mysiga hem. ■

Yvonne Aston, Kanalöarna, Storbritannien

PÅ VÄG MOT STÖRRE OBEROENDE

Blir du mer oberoende varje dag?

Betygsätt hur väl du följer de här påståendena för att få en uppfattning om var du befinner dig på vägen mot oberoende.

Den här utvärderingen är inte en heltäckande lista över riktlinjer. När du och din familj under bön studerar det här ämnet och samråder hjälper Anden er att veta vad ni ska förbättra.

När du har gjort utvärderingen kan du sätta några mål inom de områden där du har sämre resultat.

Beredskap

- ___ 1. Jag har satt undan pengar som ska användas i nödfall.
- ___ 2. Jag ser till att alltid ha nödartiklar hemma (till exempel filter, stearinljus, ficklampor).
- ___ 3. Jag förvarar viktiga dokument på ett säkert ställe, och min familj vet hur man kommer åt dem.
- ___ 4. Jag köper och lagrar extra mat och vatten regelbundet.
- ___ 5. Jag använder matförrådet och lägger till nya varor så att maten inte blir dålig.

Fysisk hälsa

- ___ 1. Jag anstränger mig att motionera regelbundet.
- ___ 2. Jag äter näringsrik mat och dricker tillräckligt med vatten varje dag.
- ___ 3. Jag följer Visdomsordet och uppmuntrar andra att göra det.
- ___ 4. Jag undviker att bli beroende av skadliga ämnen.
- ___ 5. Jag får tillräckligt med sömn och undviker att sova för mycket.

Ekonomi

- ___ 1. Jag försöker hitta sätt att spara pengar genom att minska på onödiga utgifter.
- ___ 2. Jag lägger regelbundet undan pengar i ett spar- eller investeringssparkonto.
- ___ 3. Jag undviker att skuldsätta mig i onödan.
- ___ 4. Jag betalar ett ärligt tionde och ger ett generöst fasteoffer.
- ___ 5. Jag tar hand om mina ägodelar så att de håller längre.

Utbildning

- ___ 1. Jag söker tillfällen att lära på formella och informella sätt.
- ___ 2. När jag undersöker möjligheterna till vidareutbildning tittar jag efter sådana resurser som stipendier eller Ständiga utbildningsfonden.
- ___ 3. Jag är öppen för synsätt och åsikter som skiljer sig från mina.
- ___ 4. Jag ber om Andens hjälp att kunna urskilja sanning och behålla det jag lär mig.
- ___ 5. Jag gör dagliga evangeliestudier till en del av min utbildning.

Anställning

- ___ 1. Jag anstränger mig att förbättra mina färdigheter och min produktivitet genom seminarier och kurser som företaget sponsrar.
- ___ 2. Jag samarbetar bra med andra, och de litar på mig.
- ___ 3. När jag ska söka jobb ber jag om feedback på mitt CV och vad jag ska säga på intervjuer.
- ___ 4. Jag ber Herren om hjälp och är positiv när jag söker jobb.
- ___ 5. Jag letar efter möjligheter att få nya kontakter som kan leda till en anställning.

Utvecklingsnivå

1 = aldrig, 2 = ibland, 3 = ofta, 4 = nästan alltid, 5 = alltid



**Äldste
L. Whitney Clayton**
i de sjuttios
presidentskap

Rotade i

En av de mest berörande händelserna i hela skriften finns i Johannes evangelium. Den inträffade efter det att Frälsaren lidit obegriplig vanda för våra synder och jordiska svagheter i Getsemane (se L&F 19:15–18).

Vi får också följa förräderiet, gripandet och natten med förödmjukelser och fysisk misshandel under judarnas ledares händer. Det var efter att han brutalt gisslats av romerska soldater som handlade under ledning av Pontius Pilatus. Det inträffade efter att törnekronan tryckts ner på hans huvud.

Pilatus ansåg att Jesus inte hade gjort något som berättigade korsfästning. Han gav order om att Jesus skulle gisslas, en form av extrem men normalt inte dödlig fysisk bestraffning.

Kanske hoppades Pilatus att han genom att på så sätt tortera och förödmjuka Frälsaren kunde övertyga judarnas ledare om att Jesus redan hade lärt sig en fruktansvärt smärtsam läxa och gjorts till offentligt exempel. Kanske hoppades han väcka en känsla av barmhärtighet hos dem. Så efter gisslandet beordrade Pilatus att Jesus skulle föras fram till allmänt beskådande.

"Se människan!"

"Jesus kom då ut, klädd i törnekronan och purpurmanteln. Pilatus sade till dem: 'Se människan!'

När överstepräster och deras tjänare fick se honom, skrek de: 'Korsfäst! Korsfäst!' Pilatus sade då till dem: 'Ta ni och korsfäst honom! Jag finner honom inte skyldig'" (Joh. 19:5–6).

I den här och nästa artikel vittnar äldste Clayton och hans fru Kathy om Frälsaren och hans förmåga att hjälpa Guds barn nå sin eviga potential.

Kristus



Hur viktig resten av berättelsen än är, slutar jag med Pilatus' ord: "Se människan!"

Pilatus vädjan var ytterst ironisk. Jesus fysiska yttre just då var svårt vanställt, men det hade dittills aldrig funnits, och har sedan dess aldrig funnits någon man eller kvinna som mer än han förtjänade att bli "sedd". Hans liv var fullkomligt. Han hade ingen jämlike. Ingen hade någonsin levat som han levde. Ingen skulle någonsin göra det. Han besatt varje dygd i dess fulländade form.

Frälsaren hade fullständig självkontroll. Hans känslor och inlevelse var fullkomliga, liksom hans tankar. Han förståelse var obegränsad. Endast han var helt värdig att bli sedd ur varje

synvinkel, att bli undersökt, bedömd och tillbedd. Ingen inblick i hans sinne, hjärta och känslor kunde göra någon besviken. Jesu yttre visade det inte just då, men han var förkroppsligandet av ett rikt liv.

Så det var inte hur han såg ut just då i sitt lidande som vi bör minnas först och främst (se Jes. 53:2). Det var den han var inom denna plågade fysiska stofthydda som betyder absolut allt för oss alla. Det han var gjorde det han utförde möjligt. Det var hans varelses majestät som påbjuder vår uppmärksamhet.

Det vi bör se när vi "ser människan" var hans stora seger över ondskans makter, trots att det då inte alls verkade vara någon seger.

Det var hans fullkomliga lugn mitt i den våldsammaste storm som någon människa någonsin har uthärdat. Varje djävulsk plan som motståndaren någonsin uppfunnit hade drabbat eller skulle drabba honom. Han övervann och besegrade dem alla. Han stod inför Pilatus med fullkomlig frid och sinnesjämvikt.

Hans herravälde över världens fysiska element och människans förhållanden hade visats bortom allt tvivel. Han befallde onda andar. Han botade sjuka och gav blinda syn och döva hörsel. Han väckte döda till liv och återgav barn till deras föräldrar. Han kände allas tankar och känslor. Han förlät synder och renade spetälska. Han bar bördan av hela



mänsklighetens synder, smärta, sjukdomar och svagheter natten innan det här inträffade. Ironiskt nog led han också för deras synder som just då misshandlade honom.

”Se människan”, ja sannerligen. Han är den levande Gudens Son. Han är livets urbild, den som sänts för att visa vägen och vara vägen. Han är ”vägen och sanningen och livet” (Joh. 14:6) för oss alla. Med dessa två ord, ”se människan”, uttryckte Pilatus oavsiktligt den enkla formeln för att uppnå livets högsta syften.

När Pilatus bad judarna att se Frälsaren, utpekade han honom för dem och oss, den ende som kan göra vårt liv rikt och vår ”frälsning fullkomlig”¹. Därav befallningen ”fäst blicken på Gud så att du får leva” (se Alma 37:47).

Vad vi bör minnas när vi ser på honom är att tack vare honom och allt han gjorde och allt han var, kan också vi segra. Vi kan också övervinna allt. Vi kan leva ett rikt liv mitt i prövningar. Om vi väljer att ”se” honom och ta emot och tillämpa hans frälsnings evangelium, frälser han oss. Han ska rädda oss från följderna av vår egen fallna natur och svaghet, och han ska frälsa oss från synd, från andlig medelmåttighet och från slutlig, evig undergång. Han kommer att rena, förädla, försköna

och till sist fullkomna oss. Han ger oss glädje och frid. Han är nyckeln till ett rikt liv.

En predikan om ekollon

Min fru Kathy och jag bor på en sluttning. En viss trädart – buskek – växer där. Till skillnad från de stora och mäktiga ekarna blir buskeken aldrig stor, men den är hårdig och vacker.

För några år sedan placerade vi en stor kruka på gången som leder till vår ytterdörr. Vi planterade färggranna blommor i krukans som stod under grenarna på en buskek. När det började bli höst började buskeken släppa sina frön, eller ekollon, och några föll ner i blomkrukan.

En höstdag lade jag märke till att några späda plantor hade grott ur fröna. Vi ville inte ha något annat än blommor i krukans, så jag började dra upp plantorna ur jorden. Till min förvåning såg jag att rötterna var tre eller fyra gånger längre än den synliga delen av plantorna.

I Utah är somrarna varma och regnfattiga, och vintrarna är kalla, blåsiga och snörika. Men ekollonens djupa rötter tränger snabbt ner genom markens ytlager. Det gör att en större yta av rötter kan hämta fukt och näring ur jorden. De djupa rötterna förankrar också träden och håller dem upprätt och stadiga i blåsten,

redan från späda ålder. Djupa rötter underlättar buskekens överlevnad. När plantorna så småningom växer till full höjd, fortsätter rötterna att ge näring, skydd och stöd.

Vi kan lära oss något av buskeken. Vi får alla upplevelser som liknar heta somrar eller kalla vintrar. Vi upplever behagliga tider och svåra tider, framgångar och misslyckanden, tider av hälsa och sjukdom, perioder av glädje och stunder av sorg. Livet är inte statiskt. Det är inte en jämn lunk.

Livet är likadant också i andra avseenden. Vi omges alla av vår hemtrakts och vårt hemlands kultur och traditioner. En del av de här inflytandena är bra och andra är dåliga. En del lyfter oss och andra förminskar och förnedrar oss. Våra hem kan välsignas av evangeliets ljus eller försämrats av underlåtenhet att hålla Guds bud. Vänners exempel kan vara suveräna eller förfärliga. Ingen av oss vet vart livet kommer att ta oss. Vi kan inte heller förutse framtida hälsa eller välbefinnande. Vi kan inte förutsäga vilken inverkan ett krig eller väder får. Varierande omständigheter bortom vår kontroll skapar utmaningar för oss alla.

Men till skillnad från träd kan vi välja att medvetet utveckla andliga rotsystem. Vi bestämmer oss för var vi ska sätta våra rötter och hur djupt

vi ska sänka ner dem i jorden. Dagliga beslut skapar små, nästan omärkliga skillnader i vår tros rötter, vars följder blir grundläggande.

Rotade i Frälsaren

Eftersom vi inte vet när eller hur våra svårigheter kommer eller hur länge våra perioder av vinter eller sommar kommer att vara, bör vi sänka våra rötter så djupt vi kan i den enda sanna källan till näring för själen, Herren Jesus Kristus. Han vill att våra liv ska vara överflödande rika. Han uppmanar oss att komma till honom. Han sa: "Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes ödmjukhet, och du skall ha frid i mig" (L&F 19:23).

Vi bygger själsstyrka till att rida ut livets stormar genom att lära av honom. Vi lär genom studier och genom bön. Vi lär genom att se till rättfärdiga föredömen. Vi lär medan vi tjänar andra för att tjäna honom (se Matt. 25:40). Vi lär medan vi försöker efterlikna honom på alla de sätt vi kan.

Att lyssna innebär att lyda och följa, inte bara att höra. Vi lyssnar på honom genom enskilda studier i skrifterna. Vi lyssnar under sakramentsmötena och i templet. Vi hör honom i "ljudet av en svag susning" (1 Kung. 19:12). Vi lyssnar på honom i levande profeters och apostlars röster.

När vi lyssnar noga påminns vi om att "människan ... inte bara [lever] av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun" (Matt. 4:4). Vi stärker våra rötter genom gradvis tillväxt, ett steg i taget. När vi lyssnar följer vi den väg han vandrade. Han är den väg som leder till det rika livet, och han är det ljus som lyser upp den (se Joh. 8:12).

Håll buden

Det finns ingen hemlighet eller överraskning i vad vi kan och bör göra för att utveckla våra rötter: Vi håller Guds bud. Vår förmåga att göra hans vilja växer medan vi gör hans vilja. Det blir lättare eftersom vi växer i övertygelse och tro. När vi troget strävar och tillämpar det grundläggande evangeliet, välsignar Herren oss med ökad inre styrka.

Värdig, tillbedjan med eftertanke bidrar i hög grad till våra andliga rötters djup. Att med vördnad delta i sakramentsmötet och ta emot sakramentet med ärligt uppsåt gör sabbaten till mer än bara en söndag. Vi kan inte skapa verkligt djupa rötter om vi inte strävar efter att "alltid minnas honom" (se L&F 20:77, 79). När vi förbereder oss inför våra möten blir sabbaten en rikare upplevelse för oss. När vi begrundar vårt behov av förlåtelse och välsignelsen av att alltid ha hans ande hos oss, börjar vi

se kapellet som en tillflykt och sakramentet som en tid för helgelse.

Av den anledningen finns det en del saker som vi alltid bör ha med oss när vi kommer till kyrkan. Först och främst bör vi ha ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande. Vi bör gå dit ivriga att söka och känna välsignelserna som Frälsarens försörjning ger. Likaså bör vi alltid lämna en del saker hemma. Tankar på sport, arbete, underhållning och shopping borde lämnas inlåsta i ett skåp därhemma som kan öppnas när som helst utom på sabbatsdagen. Äkta gudsdyrkan befrämjar verklig omvändelse. Den hjälper oss att sänka vår tros rötter djupt ner, där vi finner en andlig källa som i oss "skall ... bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv" (Joh. 4:14).

Paulus skrev:

"Liksom ni tog emot Kristus Jesus som Herren, så lev i honom

och låt er rotas och uppbyggas i honom och befästas i tron i enlighet med den undervisning ni fått" (Kol. 2:6-7).

Om vi inte upplever personliga stormar och torka i livet får våra rötter aldrig någon chans att växa sig starka. Märkligt nog är lätta seglatser också en prövning, en svår sådan. Frånvaro av problem kan försvaga oss om vi inte ser upp. Vi kanske inte ger akt

på oss själva och på våra tankar och på våra ord och på våra gärningar och iakttar Guds bud och fortsätter i tron (se Mosiah 4:30) utan en prövning som får oss att böja knä och som prövar hjärtat.

Livet har en förmåga att ge oss alla problem, också när vi gör vårt bästa. Såvida vi inte gör förfärliga val, som alltid resulterar i tragedier, väljer vi oftast inte när eller hur livets problem ska knacka på vår dörr. Men vi kan absolut bestämma varje dag hur vi ska förbereda oss för dem. Därför har vi Josuas påminnelse: "Välj i dag vem ni vill tjäna" (Jos. 24:15).

Och här är en till:

"Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den väg är

bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den.

Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den" (Matt. 7:13–14).

Vi bör inte förvånas när vår tro sviker om vi går på utkanten av den trånga och smala stigen. Det vi gör och inte gör har stor betydelse eftersom handlingar, och uteblivna handlingar, har följder. När vi försummar trons små, dagliga, upprepade men viktiga handlingar, försvagar vi våra rötter. Med tiden drar vi oss långsamt bort från Gud.

Så hur vi pratar med varandra, de böcker och artiklar vi läser, de teveprogram och filmer vi ser på,

det vi inte läser och aldrig ser på, de skämt vi väljer att inte lyssna på eller upprepa, återspeglar alla var vi är på den trånga och smala vägen – mitt på eller längs kanten. Vi kan inte påstå att vi ger näring åt våra rötter om det vi gör och inte gör inte är ägnat att göra oss till bättre heliga. Trygghet finner man mitt på den trånga och smala stigen.

Vägen till frid

Det finns inget bättre livsmönster någonstans, inget säkrare sätt att finna frid och en stig framåt, än att följa Herren Jesus Kristus. Hans namn är det enda som givits under himlen som har kraft att göra våra liv mer himmelska (se 2 Ne. 31:21; Mose 6:52). Det



finns ingen annan vi kan "se" som har den frälsande, förnyande, förändrande kraft som Frälsaren har.

Judas ord fångar den oundvikliga tomheten i ett liv som slutligen omsluter dem som väljer någon eller något annat än Frälsaren: "De är moln utan vatten som drivs bort av vindarna, de är träd utan frukt på senhösten, dubbelt döda, uppräckta med rötterna" (Jud. 1:12).

Våra själar bör vara så djupt rotade i Kristus att vi kan utstå varje utmaning, besegra varje svårighet, motstå varje angrepp på vår tro och bli som ekar – fasta, orubbliga och stadiga. Det är sådana rötter som består. De överlever alla fiender, även de lömskaste, mest osynliga och försåtligaste.

Helaman lär oss något om hur löftet om bergfast styrka är beroende av att vi bygger våra liv på Återlösaren: "Om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla" (Hel. 5:12). Jesaja fångar med några få ord kärnan i innebörden av att vara fast rotad i Herren Jesus Kristus och att låta Frälsarens egenskaper bära frukt i vår själ. Han skrev: "Och Herren skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter" (Jes. 58:11).

Frälsaren Jesus Kristus är föredömet i varje dygd. Han var den enda fullkomliga människa som någonsin

levt. Han sonade våra syner. Genom hans försoning kan vi bli Kristi kvinnor och män. Vi kan bli renade, förändrade, helade och förädlade. Våra själar kan bli till något vackert.

Må vi "se människan" på ett mer fullkomligt sätt. Må vi sträva efter att efterlikna honom mer andaktsfullt. Må vi följa honom ivrigare. Må vi sänka våra rötter djupare ner i frälsningens mylla tills vi vilar på honom, vår Återlösares klippa. Må vi alltmer glädjas åt välsignelsen av det överflödande liv han erbjuder och bli lika en vattenrik trädgård. ■

SLUTNOT

1. Se "O God, the Eternal Father", *Hymns*, nr 175.



DU ÄR AV KUNGLIG HÄRKOMST

Kathy Kipp Clayton

Höj dig till din eviga naturs nivå.

När vår familj var i Argentina på uppdrag av kyrkan brukade vår son och jag ofta besöka intressanta platser på vår lediga tid. Däribland en djurpark som inte liknade någon djurpark vi tidigare sett.

I stället för att vandra förbi inhägnader med sömniga djur, inbjöds besökarna att gå in och klappa djuren. Vi följde med djurskötaren in i avdelningen som iordningstälts för de stora lejonerna och klappade dem medan de tycktes omedvetna om oss.

Jag frågade djurskötarna hur de övertalat de stora djuren att inte äta upp oss. De uppmärksammade mig på alla de små hundar som också fanns i inhägnaderna. När lejonen var små, jagade de gläfsande hundarna dem obarmhärtigt och nafsade dem i hämlarna. Lejonungarna vande sig vid att huka sig i hörnet av rädsla för hundarna.

När lejonen blev större fortsatte de att huka sig av rädsla. Med en snärt med tasserna kunde de lätt ha sänt hundarna på flykten, men lejonen såg inte sig själva som de verkligen var. De var omedvetna om sin kungliga identitet och potential.

Vi möter alla odrägliga små hundar som tar vårt självförtroende och håller oss bildligt talat hukande i hörnen. Jag ska nämna tre.

Brist på självförtroende

Många av oss karakteriserar oss själva mer efter våra misslyckanden än våra framgångar. Om vi har 80 svar rätt av 100 frågor, medger vi nedslaget att vi har missat 20 frågor i stället för att stolt påpeka att vi har 80 rätt. Brist på förtroende för oss själva och vår potential kan göra oss blinda för vårt sanna värde och vår potential.

Ofullständig kunskap

Nephi såg Frälsarens mor i en syn, men när han fick frågan om han förstod Guds nedlåtelse, medgav han att han inte förstod vad allting betydde. Men först nämnde han det som han faktiskt visste: "[Gud] älskar sina barn" (se 1 Ne. 11:12–17). Det är det viktigaste att veta. Det hindrar oss från att låta den ofullständiga kunskapens odrägliga hundar äventyra vår vetskap om att kyrkan är sann och vår relation till Gud och hans osvikliga och möjliggörande kärlek till oss.

Vårdslöshet eller ouppmärksamhet

När vi gör dåliga val eller låter bli att göra goda, kan vår syn på verkligheten fördunklas. Det fanns ett symboliskt skäl till att Israels barn behövde samla manna varje dag (se 2 Mos. 16:4). Den dagliga plikten att samla mat hjälpte dem att minnas Gud. I dag är det skriftläsning, bön, närvaro i kyrkan och tjänande som är vårt dagliga manna som Guds barn, och som hjälper oss minnas Herren.

Guds andliga DNA rinner i våra ådror. Vi är hans söner och döttrar och hans arvingar. Slå bort alla bedrägliga budskap, uppfattningar eller vanor som gör att du hukar dig i ett hörn. Låt dem inte nafs dig i hämlarna och få dig att känna dig rädd eller sårad. Höj dig till din eviga naturs nivå. Du är av kunglig härkomst. ■

Från KUV:s utsändning av talen "Lik en vattenrik trädgård" och "En kunglig identitet", som hölls i New York, USA, den 13 september 2015.





RÄDDAD av min bror

När min bror Tanner fyllde tolv frågade jag om han ville börja komma till templet med mig. Jag hade ingen aning om hur mycket vi skulle behöva varandras stöd under åren som följde.

Brittney Ann Harman

Jag var nästan tolv år när templet i Twin Falls i Idaho invigdes. Jag blev så glad när min storsyster första gången frågade om jag ville börja komma till templet regelbundet med henne och hennes vän.

Jag var glad när min lillebror Tanner fyllde 12 tre år senare, för då kunde jag äntligen fråga om han ville följa med mig till templet.

Varje morgon vi åkte dit hjälpte vi varandra att komma upp och ge oss iväg, och när vi var trötta berättade Tanner roliga historier för att hålla oss vakna. När vi hade varit i

templet brukade vi ta oss tid att prata om hur det hade känts i templet och vad vi hade tänkt på.

Dagen när jag åkte till templet med Tanner blev veckans andliga höjdpunkt. Tack vare våra regelbundna tempelbesök blev vi bättre vänner, vilket var till större styrka än jag kunde ha föreställt mig när jag fick en del provningar. Våra äldre systrar hade börjat studera på college och vår församling hade precis delats, så Tanner och jag var några av de få aktiva ungdomarna i vår församling.

Tanner och jag satt i timmar på telefon och bjöd in



mindre aktiva ungdomar till kyrkan och veckoträffarna. Det kändes ofta som ett hopplöst företag eftersom ingen någonsin kom, oavsett hur många tjejer jag försökte bli vän med.

Våra föräldrar försökte hjälpa till. De bar sina vittnesbörd för oss när vi var nedslagna, och de lät oss prata om vår frustration när vi kom hem och var upprörda. Trots det fick vi inte plötsligt fler vänner i kyrkan, och det blev svårare och svårare att vilja gå eftersom jag var den enda unga kvinnan. Våra tempelbesök blev allt färre på grund av våra upptagna skolscheman.

Jag använde mycket tid till att läsa skrifterna och vädja till Herren att hjälpa mig vara stark. Jag var ensam och trött – trött på att vara ensam, trött på att mina ansträngningar inte gjorde någon skillnad, trött på att ha det svårt andligt och känslomässigt.

Under den här tiden arbetade jag som livvakt vid stadens simbassäng. Jag tyckte mycket bättre om att vara där än att vara i kyrkan, för mina medarbetare var mina vänner

och de var alltid glada att se mig. En dag bestämde jag mig för att sluta gå på veckoträffarna eftersom det var mycket roligare att jobba och till större hjälp ekonomiskt sett.

Jag tyckte att jobbet var roligare än veckoträffarna.

Jag tyckte inte att det var något större fel, inte förrän jag märkte att jag hade sänkt mina normer. Jag sa inget om att mina vänner svor, och en dag chockades jag över att höra mig själv råka svära. Det hade aldrig hänt förut. Jag tittade till och med på en olämplig film en kväll på en fest med mina arbetskamrater. Det kändes hemskt och jag undrade vad jag höll på med.

Samtidigt berättade mina föräldrar hur ensam Tanner hade känt sig efter att jag slutade gå på veckoträffarna. Varje vecka frågade han mig: "Du, kommer du på veckoträffen ikväll?" När han kom hem från veckoträffarna



brukade han gå raka vägen till sitt rum och läsa skrifterna länge. Han pratade inte så mycket längre, och när jag frågade om han var okej, sa han bara "nej" och gick.

En kväll grät han när han kom hem för att han hade känt sig så ensam.

Det var då jag bestämde mig för att börja igen. Det spelade ingen roll hur svårt det var för mig att vara ensam. Tanner behövde mig.

Tanner hade börjat på en släktforskningskurs i kyrkan och jag bestämde mig för att ta kursen tillsammans med honom. Vi ville börja åka till templet mer regelbundet igen, och nu kunde vi hitta namn på egen hand.

Vi tyckte om att gå på lektionerna tillsammans på söndagarna. Efter kyrkan sökte vi efter namn tillsammans. Det bästa med att ta våra egna namn till templet var att vi hade hittat dem tillsammans, och vad som var ännu bättre var att vi kunde stötta varandra i kyrkan och till och med tycka om kyrkan eftersom vi gjorde Herrens verk.

Tanners ihärdighet i att gå i kyrkan och på veckoträffarna var ett stort exempel för mig. Jag hade ett vittnesbörd om evangeliet, men han hjälpte mig få ett vittnesbörd om att gå på kyrkans möten och aktiviteter.

Våra vittnesbörd om templet hjälpte oss vara starka i kyrkan.

Tillsammans kunde vi trösta varandra och använda våra vittnesbörd om templet för att hjälpa varandra vara starka i kyrkan. Det kom aldrig några fler ungdomar till kyrkan eller veckoträffarna, men Tanner och jag blev starkare och kunde bära våra bördor lättare medan vi hjälpte varandra att sträva framåt.

Jag är så glad att jag bad honom följa med mig till templet. Jag är säker på att det hjälpte honom, jag vet att det räddade mig. ■

Författaren bor i Idaho, USA.

FASTNA INTE

Var uppmärksam mot familj och vänner.
Uppdateringen av din status kan vänta.



ETT HOPP

IN I FRAMTIDEN

Miriam Bay

Kyrkans oberoendeservice

*En idé, en trampolin
och en önskan att
hjälpa andra lärde
en elvaårig flicka en
hel del om oberoende
och tjänande.*

De flesta elvaåringar är upptagna med skola, hushållssysslor och aktiviteter med vänner. Men Alexandra C. från staten Durango i Mexiko var ingen typisk elvaåring. Förutom allt det normala som ungdomar gör i den åldern, tjänade Alexandra pengar på ett eget företag och tjänade samhället. Så hur startar en så ung flicka ett företag?

Det började med en idé

Det började när Alexandra hörde talas om några kurser som kyrkan erbjuder som hjälper människor bli oberoende. Gruppen var mest för dem som var 18 år och äldre, men Alexandra var fast besluten att gå med. Hon tyckte om tanken att lära sig hur man får ett jobb eller startar ett företag.

Kunde det vara så att hon, en flicka som fortfarande gick i grundskolan, inte bara kunde forma sin *egen* framtid utan också hjälpa andra som har ännu mindre än hon? Många av kyrkans medlemmar som hon kände i sin by hade trots allt inte mycket utbildning och få resurser.

Alexandra började i en grupp som heter "Att starta och utveckla mitt företag", ett av tre ämnen som erbjuds. I stället för att få undervisning av en lärare leddes gruppen av en handledare – en av gruppdeltagarna som leder de andra medlemmarna genom kursen och uppmuntrar till samtal. Alexandra träffade gruppen varje vecka i tre månader.

Allteftersom Alexandra lärde sig hur man blir både timligt och andligt oberoende började hon se sig omkring på behoven i området. Hon lade märke till att det inte fanns tillräckligt med fritidssysselsättningar för alla barnen i hennes by, så hon sparade pengar och köpte en liten trampolin. Alexandra satte trampolinen på en allmän plats och började hyra ut den. Hon använde det hon hade lärt sig om marknadsföring och ekonomi på kursen.

Trampolinen blev mycket populär i byn.



*Alexandra lärde sig
att balansera läxor,
trampolinföretaget och
sin roll som handledare
utmärkt bra.*



ARBETETS VÄLSIGNELSER

"Att utveckla förmågan att arbeta hjälper dig att bidra till världen du lever i. Det ger dig en ökad känsla av egenvärde. Det välsignar dig och din familj, både nu och i framtiden..."

För att bli verkligt oberoende måste du lära dig att samarbeta med andra och vända dig till Herren för att få hjälp och styrka av honom."

Vägledning för de unga (2011), s. 40, 41.

Välsignelserna med tjänande och hårt arbete

Alexandra började använda sin kunskap på andra sätt också. Eftersom Alexandra hade visat stor respekt för alla sina gruppdeltagare och hade fullföljt alla sina åtaganden, fick hon förtroendet att leda en ny grupp – en position som en person över 18 år normalt har.

När Alexandra blev handledare var hon den allra yngsta av deltagarna i gruppen. Hon studerade noga materialet före varje gruppmöte så att hon visste hur hon bäst kunde hjälpa de andra gruppdeltagarna. Hon tog sin nya roll på allvar. "Hon blev nervös när gruppdeltagarna inte kom i tid eller när videoutrustningen inte fungerade", säger hennes pappa David.

Alexandra lärde sig att balansera läxor, trampolinföretaget och sin roll som handledare utmärkt bra. Och hon tycker att det verkligen var värt besväret. "Gud välsignade mig när han gjorde mig till handledare", säger hon. För henne var en av välsignelserna att hon fick lära sig hur man älskar dem man tjänar.





"Jag lärde mig att jag kunde förbättra mig. ... Jag vet att Gud kallade profeten och att utbildningen i oberoende var en uppenbarelse från Gud."

För att få veta mer om oberoendekurserna, gå till lds.org/go/816000.

Den kärleken gjorde att hon räckte ut en hjälpende hand till gruppen med en uppriktig önskan att de skulle lyckas. Varje gång gruppen träffades lovade gruppdeltagarna att varje vecka tillämpa det de hade studerat på sina företag och sedan undervisa sina familjer om de evangelieprinciper de hade lärt sig. När deltagarna i Alexandras grupp inte nådde sina mål eller missade en lektion så besökte hon dem hemma för att se om de var okej och för att uppmuntra dem att fullfölja sina åtaganden. "Jag tyckte om att besöka mina gruppdeltagare", säger hon.

Alexandras pappa tillägger: "Jag förundras över hur min lilla dotter kunde känna så starkt för de behövandes välfärd. Hon har stor medkänsla med dem hon tjänar."

Alexandra, som nu är bikupsflicka i Unga kvinnor, har planer på att expandera trampolinföretaget till ett samhälle i närheten. Genom att lära sig bli mer oberoende och hjälpa andra att göra detsamma, säger hon att hon redan har börjat se förändringar hos sig själv och sina nya vänner i gruppen. "Mitt vittnesbörd om Kristus har stärkts", säger Alexandra. "Jag har bättre självförtroende och jag vill tjäna."

Alexandra säger att hon tack vare den här kursen är mer medveten om vem hon verkligen är och hur hon kan tjäna. "Jag lärde mig att jag kunde förbättra mig. Och jag tyckte om att se alla gruppdeltagarna förbättra sig. Jag vet att det blir bättre för dem nu. Det kommer att gå bättre för deras företag. Jag vet att Gud kallade profeten och att utbildningen i oberoende var en uppenbarelse från Gud."

För Alexandra har hennes vittnesbörd, självförtroende och tjänande definitivt varit värt att arbeta för. ■

”Jag har en vän som tycker att hon inte har några vänner i kyrkan förutom mig. Vad kan jag göra för att hjälpa henne?”

I den här situationen känner hon sig förmodligen utanför, ensam eller sårbar. Tack vare din vänskap finns det som väl är en hel del du kan göra för att uppmuntra henne:

- Hjälp henne få vänner bland de andra ungdomarna. Presentera henne för dem, inkludera henne i dina samtal med dem och föreslå aktiviteter för ungdomarna i din församling som hjälper dem att lära känna varandra bättre. Du kan också prata med Unga kvinnors president så att hon och andra ledare kan hjälpa till.
- Hjälp henne se sitt gudomliga värde. Du kan nämna några av de fina egenskaper du ser hos henne.
- Påminn henne om Frälsarens kärlek och din kärlek. Frälsaren sa: ”Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina får känner mig” (Joh. 10:14). Det kanske känns som om ingen förstår, men Herren vet precis hur hon känner. Be för henne och visa naturligtvis din kärlek genom att inkludera henne i aktiviteter och prata med henne i kyrkan.
- Föreslå att hon vänder sig till skrifterna och till bön för att stärka sin relation till sin himmelske Fader och Jesus Kristus.
- Uppmuntra henne framför allt att alltid komma till kyrkan, även om det känns jobbigt för henne. Påminn henne om hur viktigt det är att ta del av sakramentet och att lära sig om evangeliet på kyrkans möten.

Om dina idéer inte fungerar med en gång fortsätter du bara att vara där för din vän och uppmuntrar henne att göra det som är rätt.



Var starkare tillsammans

Uppmuntra henne och hjälp henne prata med andra ungdomar. Ensamma är vi starka,

men tillsammans är vi starkare. Tala om för dina vänner att det blir lättare för henne att hjälpa Guds rike växa om hon har fler vänner som bygger upp henne, är ett stöd för henne och hjälper henne älska Jesus Kristus och hans evangelium!

Scarlet M., 16 år, Provincia Cautín, Chile

Ta med henne på aktiviteter

När jag blev medlem i kyrkan kände jag mig ensam fastän en del ungdomar ansträngde sig för att prata med mig. Jag gick på veckoträffarna och blev mer engagerad i deras samtal. Jag lyssnade på dem och bidrog själv. Jag log mot dem och visade uppriktigt intresse för dem. Mitt råd är att hjälpa din vän att öppna sig. Hjälp henne att delta i alla aktiviteter i kyrkan så att hon får umgås med många vänner.

Faith O., 17 år, Abia, Nigeria



Inkludera henne

Jag skulle försöka inkludera din vän i samtal och aktiviteter med de andra ungdomarna i kyrkan.

Det kan hjälpa att prata med andra goda vänner om hur den här vännen känner sig. När du ber om deras hjälp att inkludera henne kan du få andra

vänner att bli uppmärksamma på den här personens behov och hjälpa dem komma ihåg att vara vänligare och inkludera henne i samtal och aktiviteter.

Trevor C., 14 år, Idaho, USA

Tala om för henne vad hon betyder för dig

Jag kände på samma sätt när jag bytte församling. Det stadiet är svårt. Det är viktigt att du talar om för din vän hur speciell hon är, vad hon betyder för dig och vilka goda egenskaper hon har så att hon känner sig trygg och inte behöver vara rädd. Vi är alla viktiga. Uppmana henne att prata med en ledare, be och läsa skrifterna för att veta att hon inte är ensam.

Sharon G., 14 år, Yucatán, Mexiko

Ha en fest

Du eller hon kan ha en fest med några andra från kyrkan. Det är lättare att lära känna andra i en mindre grupp.

Trais H., 13 år, Idaho, USA

Var beredd att hjälpa

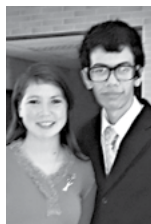
Du kan hjälpa henne förstå att vi alla är medlemmar i Guds familj, systrar och bröder, och att hon behöver visa kärlek och prata med alla. Låt henne också veta att i vår stora andliga familj är vi alltid redo att hjälpa och stärka varandra. Vi har alla ett och samma mål som vi strävar efter. I evangeliet är vi aldrig ensamma.

*Syster Anna Kaigorodova,
Rysslandmissionen Moskva*

Lyssna på Herrens vägledning

Be för henne och be din himmelske Fader att hjälpa dig veta hur du kan hjälpa henne. Prata med dina ledare och försök ta med henne i samtal med de andra tjejerna i kyrkan. Fortsätt att var hennes vän och gör så gott du kan så hjälper Herren dig att veta hur du ska hjälpa henne.

Anastasia B., 18 år, Utah, USA



Säg att hon aldrig är ensam

Först skulle vi be för den unga kvinnan och inbjuda henne till alla aktiviteter och

tjänandeprojekt så att hon känner att hon är en del av gruppen. Vi ska inte låta någon falla! Sedan skulle vi tala om för henne att hon aldrig är ensam, att vår himmelske Fader alltid är med oss och älskar oss innerligt och evigt. Vi skulle påminna henne om ett citat av



EN SANN VÄN

"Vi behöver alla sanna vänner som älskar oss, som lyssnar på oss, som visar oss

vägen och som vittnar om sanningen för oss så att vi kan behålla den Helige Andens sällskap. Du måste bli en sådan sann vän."

Se president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "Sanna vänner", Liahona, juli 2002, s. 32.

vår profet: "Ni kommer en gång att stå och se på era svåra stunder och inse att han alltid var där vid er sida" (se Thomas S. Monson, "Vi vandrar aldrig ensam", *Liahona*, nov. 2013, s. 124).

*Yenifer S., 18 år, och Fernando P., 18 år,
Tacuarembó, Uruguay*

NÄSTA FRÅGA

"Hur kan jag hjälpa mina vänner att övervinna sådana problem som att svära eller att spela dataspel för mycket?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 15 september 2016, till liahona.lds.org (klicka på "Submit an Article") eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Ta med följande information: 1) Fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.



Äldste
Timothy J. Dyches
i de sjuttios kvorum

BARA MED GUDS HJÄLP

När vi inser att vi är beroende av Gud inser vi också att han är angelägen om att hjälpa oss.

Under mitt sista år på high school mötte jag en oväntad utmaning. Kort efter skolstarten bad vår retoriklärare mig att delta i en debatt. Vi studerade, övade och tävlade och jag lärde mig ödmjukt mycket som var värdefullt.

Några månader senare, och fyra veckor före vår delstatstävling i retorik, nämnde min lärare som i förbigående för mig att hon hade anmält mig till en deltävling för improviserade tal. Hon började med att förklara att jag under den första dagen skulle behöva hålla minst tre olika tal på sju minuter inför en panel av domare.

Och det fanns ännu en hake – ämnena för talen var aktuella frågor som skulle delas ut slumpvis, med endast 30 minuters tid för förberedelse. Jag var mållös, jag hade aldrig ens sett någon hålla ett sådant tal.

Under de återstående veckorna förberedde jag mig och läste så många artiklar om aktuella frågor som möjligt, men kände ändå överväldigande tvivel och ängslan. När tävlingsdagen kom frågade jag domarna: "Jag har redan dragit mitt ämne, men kan jag få gå in och lyssna en liten stund på någon som håller sitt tal?" De svarade "Du har bara 30 minuter på dig. Om du vill lägga dem på att lyssna är det upp till dig."

Jag bad om hjälp

Den där första gången gick jag in och lyssnade under några korta, värdefulla ögonblick. Jag kände att jag behövde få vara ifred och be till min himmelske Fader. Jag lade märke till en åtskild skogsdunge på universitetsområdet, bredvid en damm, där jag kunde få vara ifred och be.

Jag vädjade till min himmelske Fader om hjälp. Det var inte en bön om att få vinna – det var en uppriktig bön om att få den Helige Andens hjälp att kunna göra något som jag aldrig hade gjort förut och ta mig igenom den här utmaningen.



Jag insåg att jag behövde Guds hjälp.

Min himmelske Fader besvarade min bön. Jag kom ihåg det som jag hade studerat och kunde knyta samman fakta och intryck. För varje nytt ämne, gick jag först iväg för att be. Sedan satte jag igång. Nästa dag hamnade jag förvånansvärt nog i finalomgången.

Min tro på Gud höll på att utvecklas till ett vittnesbörd, och min tro växte sig starkare när jag kände att han var nära. Jag tackade min himmelske Fader för den hjälp jag fått, för när jag hade gjort allt jag kunde göra, hjälpte han mig göra mer än vad jag någon-sin hade kunnat göra själv (se 2 Ne. 25:23).

I mitt yrkesliv var jag en öron-, näsa- och halskirurg. Vid ett tillfälle i Reno, Nevada blev jag ombedd att assistera sjukhusets pediatrika intensivvårds-team när de behandlade en svag liten pojke som hade fötts väldigt tidigt. Den lille killen hade klarat en del svåra utmaningar under sina första månader i livet och blivit tillräckligt stark för att få komma hem med sina föräldrar och sin familj.

Efter att ha varit hemma i två månader var han nu tillbaka på sjukhuset med en allvarlig infektion i vänstra lungan, och han blev inte bättre trots en hög dos medicin.

Intensivvårdsspecialisterna misstänkte att babyn hade andats in något som fastnat i lungan, men inget syntes på röntgenbilderna. När hans tillstånd förvärrades rekommenderade de att jag skulle titta i hans lungor medan han var under narkos i operationsrummet.

Med den tidens tekniska hjälpmedel kunde vi inte se särskilt långt in i ett spädbarns små luftvägar. När vi försökte få bort infektionen i hans vänstra lunga såg jag för ett kort ögonblick vad

Det var inte en bön om att få vinna. Det var en bön om att kunna göra något som jag aldrig hade gjort förut.



han hade andats in – en liten klargul bit av en krita som satt fast där inga av våra instrument kunde nå den.

En sjuksköterska i operationssalen insåg allvaret i situationen och nämnde hur hon hade sett ett långt, smalt instrument som användes för att ta bort njurstenar som satt trångt. Hon skaffade snabbt fram ett, en smal spiral av metalltrådar som kunde öppnas och stängas precis tillräckligt mycket för att ta ut en liten njursten utan att skada vävnaden runt omkring. Men hur skulle vi få dit den?

"Jag klarar inte det här själv"

Jag bad narkosläkaren att fortsätta behandla vår lilla patient en stund medan jag gick till hörnet av operationsrummet. "Himmelske Fader, jag klarar inte det här själv." Tanken kom till mig: "Gör så gott du kan. Det här klarar vi tillsammans."

Jag övade flera gånger på att öppna och stänga instrumentet i olika ställningar, i min hand. Ytterst försiktigt fördes det smala instrumentet in till den lilla kritbiten. Med små, små rörelser fördes den lite längre in, öppnades och stängdes sedan långsamt. Luftvägen var nu öppen och ren.

När kritbiten var borta hämtade barnet sig snabbt och mådde bra. Efter en vecka kunde han skrivas ut med en liten burk som innehöll en klargul souvenir.

Jag vet att jag fick gudomlig hjälp, lika verklig för mig som om Guds hand hade styrt min.

Jag vittnar ödmjukt om de råa och den vägledning som vår himmelske Fader ger oss. Det finns situationer när det bara är med Guds hjälp som du kan göra det du behöver göra. I sådana situationer, i alla situationer, kan du "räkna med honom ...", så skall han göra dina stigar jämna" (Ords. 3:6). ■

Tanken kom till mig: "Gör så gott du kan. Det här klarar vi tillsammans."





Thomas S. Monson

ATT HÅLLA SIG VÄRDIG

Jag har levt länge nog för att ha bevittnat mycket av samhällsnormernas metamorfos. Där kyrkans och samhällets normer en gång till större delen överensstämde finns det nu en klyfta mellan oss, och den växer sig allt djupare.

Många filmer och teveprogram skildrar beteenden som helt och hållet strider mot Guds lagar. **Utsätt er inte för påverkan av de antydningar och den fullkomliga smörja** som så ofta återfinns där. Texten i mycket av dagens musik faller under samma kategori. Det var inte så länge sedan svordomarna som är så vanliga runtomkring oss i dag aldrig skulle ha tolererats. Jag vädjar till er att **inte säga eller göra någonting som ni inte kan vara stolta över.**

Håll er helt och hållet borta från pornografi. Tillåt er inte att se på sådant, någonsin. Det har visat sig vara ett beroende som

är mer än svårt att övervinna. **Sky alkohol och tobak och alla andra droger**, det krävs alltför mycket för att övervinna också sådant missbruk.

Vad kan skydda er från synden och ondskan runtomkring er? Jag hävdar att ett starkt vittnesbörd om vår Frälsare och om hans evangelium kan föra er i säkerhet. **Läs Mormons bok** om ni inte redan har gjort det. Om ni läser med en bön i hjärtat och med en uppriktig önskan att få veta sanningen så kommer den Helige Anden att bekräfta för er att den är sann. Om den är sann – och det *är* den – så var Joseph Smith en profet som såg Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus. Kyrkan är sann. Om ni inte redan har ett vittnesbörd om allt detta, så gör det som behövs för att få ett. **Det är absolut nödvändigt att ni har ett eget vittnesbörd**, för ni kommer inte särskilt långt på andras vittnesbörd. När ni en gång



har fått ett vittnesbörd måste det hållas aktivt och levande genom lydnad mot Guds bud och genom regelbundna böner och skriftstudier. Gå i kyrkan. Delta i seminariet.

Om det finns något som inte står rätt till i ditt liv så finns det en utväg. **Sluta med det som är orätt.** Prata med din biskop. Vad problemet än är kan det lösas genom uppriktig omvändelse. Du kan bli ren återigen (se L&F 58:42).

Mänsklighetens Frälsare sa om sig själv att han var i världen men inte av världen. Vi kan också vara i världen men inte av världen när vi förkastar falska idéer och falska läror. Förbli trofasta mot det som Gud har befallt. ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 2011.

MITT SÖKANDE EFTER



Jag hade aldrig känt en så stark frid som när jag kom till seminariet första gången.

Ismael Ezequiel Polanco Almonte

Redan när jag bara var åtta år undrade jag över Guds natur. En dag läste pappa ett skriftställe från Jakobs brev som lovar att om vi brister i visdom så kan vi "be till Gud, som ger ... villigt och utan förebråelser, och [vi] skall få den" (Jak. 1:5). Orden trängde in i hjärtat och inpräntades i mitt sinne.

När jag var för mig själv i mitt sovrum bad jag till Gud att han skulle tala om för mig om kyrkan jag gick till var den rätta. Jag ville att han skulle svara omedelbart. Men det hände inte. Gud gjorde inte som jag ville, och jag var ledsen för att han inte hade besvarat min bön med en gång. Jag ville veta! Jag hade

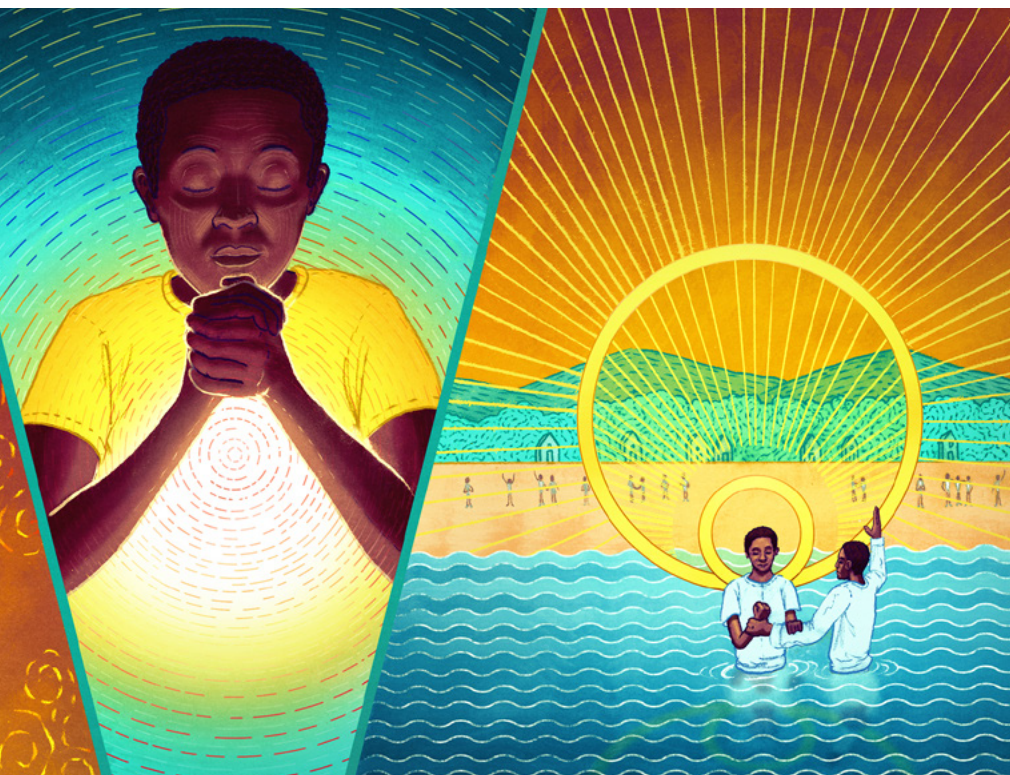
gjort det som krävdes enligt min mening.

När jag växte upp hade jag möjlighet att söka efter svaret i många kyrkor. Jag blev allt mer förvirrad när jag gjorde det. Alla predikade olika saker och de bara slätade över mina frågor om Guds natur.

Efter flera år blev jag trött på att söka och sa: "Det finns inget svar."

Jag började göra sådant som ungdomar gör, som att festa och ägna mig åt en hel del världsliga nöjen. Varje vecka gled jag längre och längre ner i mörkret eftersom besluten jag fattade inte var de bästa. Med mina dåliga vanor skapade jag också ett avstånd till min familj som alltid hade stöttat mig.

GUD



Men jag fick återigen en önskan att fråga Gud. Jag bad: "Fader, här är jag och väntar. Jag har sökt men jag har inte funnit. I skrifterna finns löften om svar, men inget kommer. Se på mig. Jag är ensam. Jag vill veta, men jag vet inte hur jag ska hitta dig."

Och just då – inte tidigare och inte senare, men just när jag behövde det – kände jag mitt bröst brinna, så starkt som om det fanns en vulkan där. Jag kunde inte hejda tårarna. Jag visste att det var svaret på min fråga.

På eftermiddagen när jag var i skolan tänkte jag på mitt svar när min bästa vän frågade: "Vad tänker du på, Ismael?" Jag berättade inte sanningen för honom då, utan sa att jag tänkte på stranden och att jag ville gå dit och se

soluppgången nästa morgon. Jag bad honom att följa med.

"Jag kan inte", sa han och log.

"Varför inte?" frågade jag honom.

"Vad ska du göra så tidigt på morgonen?"

"Seminariet", sa han.

"Seminariet? Vad är seminariet?" frågade jag honom. Han förklarade att det var kurser som kyrkan ordnade.

"Hur länge har du gått till en kyrka?" frågade jag förvånad.

"Så länge jag kan minnas. Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Jag sa att jag ville komma och se hur det var. Inom mig kände jag att det var svaret på alla mina år av böner.

Dagen därpå vaknade jag halv sex och gick till seminariet. Den största överraskningen var att de studerade Bibeln. Jag kan säga att jag hade aldrig haft en så stark känsla av frid som jag fick när jag gick in i grenens byggnad i Matancita i Dominikanska republiken. Den rena lära som förkunnades där var ljuvlig för en själ som hade sökt så ivrigt. Psalmerna som sjöngs fyllde mitt sinne och hjärta med en tanke: "Det här är sanningen."

"Wow", tänkte jag. Jag vill känna så här varje dag." Jag frågade när jag kunde komma tillbaka, och läraren, min väns mamma, gav mig lektions-schemat och inbjöd mig att komma till grenens söndagsmöten också.

Efter det gick jag upp halv sex varje måndag till fredag för att gå till seminariet och varje söndag till kyrkan. Jag kunde inte missa något. Jag hade hittat det som jag alltid hade sökt efter.

Tråkigt nog fanns det inga missionärer som kunde undervisa och döpa mig. Efter ett och ett halvt år och många böner kom det missionärer, och de höll alla missionärslektionerna på en vecka. Jag kommer ihåg ögonblicket när jag sänktes ner i det blå vattnet vid den vackra stranden i min by.

Nu har jag förmånen att inte längre vara gäst eller främling (se Ef. 2:19) utan broder till alla som har gått in på Herrens stig, den raka och smala stigen. ■

Författaren bor i Santiago, Dominikanska republiken.



**Äldste
Randy D. Funk**
i de sjuttios
kvorum



Jag var där jag borde vara



När jag var 11 år bodde jag i Manti i Utah. I början av året tog min primärlärare med sig en fin liten yxa som man kan klyva ved med.

”Den som kommer till Primär mest det här året får behålla yxan”, sa hon. Jag bestämde med en gång att jag skulle komma varje vecka. I slutet av året fick jag yxan!

Snart var det min 12-årsdag. Jag ordinerades till diakon. Omkring

den tiden flyttade min familj till Madison i Wisconsin. Jag saknade mina vänner men var ivrig att få nya. Madison var mycket större än Manti. Min nya skola var stor. Det fanns inte så många som var medlemmar i kyrkan. En dag bjöd några som var populära i skolan in mig till en fest. Men festen var samma kväll som en aktivitet i kyrkan. Jag hade lärt mig av mina upplevelser i Primär att bra saker händer när jag

trofast kommer på kyrkans möten. Jag visste att jag borde gå på aktiviteten i stället. Jag tackade dem för inbjudan och förklarade varför jag inte kunde komma.

Dagen efter festen pratade alla i skolan om den. De hade druckit alkohol på festen, och alla som var där råkade illa ut! Jag var så tacksam för att jag hade varit där jag behövde vara.

Jag är tacksam för att jag gick

NÄRMA DIG JESUS

I kyrkan lär vi oss hur man gör bra val och blir bättre på att följa Jesus. Fyll i de tomma raderna för att hjälpa barnen på bilderna att veta vad de ska göra.

1. "är ... _____ mot varandra" (Ef. 4:32).
2. "Saliga är de _____" (Matt. 5:9).
3. "När ni är i era medmänniskors _____ är ni endast i er Guds tjänst" (Mosiah 2:17)
4. "Finns det något som är _____, älskligt eller hedrande eller _____, så söker vi efter detta" (AT 1:13).

på Primär och andra möten i kyrkan när jag växte upp. Jag lärde mig mycket om evangeliet där. Och jag hade roligt på aktiviteterna. Vår himmelske Fader välsignar oss när vi försöker vara där vi bör vara och göra det som vi bör göra. Han stärker vår tro. Han skyddar oss från frestelser och synd.

I Läran och förbunden 88:63 säger Jesus: "Närma er mig och jag skall närma mig er."

När vi är med på mötena i kyrkan, inklusive sakramentsmötet, närmar vi oss vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Vi lär oss viktiga sanningar som vägleder våra beslut under veckan, även när vi inte är i kyrkan eller är omgivna av andra som delar vår tro. När du lever rättfärdigt hjälper den Helige Anden dig att veta var du behöver vara och vad du behöver göra. ■

1



2



3



4



*Varför gav
farfar en tom flaska
till Gage?*

Den tysta lilla flaskan

Ray Goldrup

Baserad på en sann berättelse



"Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er" (Joh. 14:27).

Gage stirrade på den tomma gamla flaskan och vände och vred på den. Den var liten och grön och hade en kork. Farfar Russell hade gett den till honom efter hans dop.

"Vad är det?" frågade Gage. "Jag vet att det är en flaska – men det finns inget i den."

"Jo, den är full", sa farfar.

Gage skakade flaskan. "Nja, jag tycker den ser tom ut."

Farfar skrattade. Han drog ur korken och höll flaskan intill Gages öra. "Kan du höra det?" viskade han.

"Höra vadå?" viskade Gage tillbaka.

Farfar log. "Tystnad", sa han. Sedan satte han tillbaka korken igen. "I dagens värld är det ganska svårt att hitta tystnad. Den är som medicin, och varje droppe är guld värd."

Gage sa tack och tog med sig farfars konstiga present hem. Men sedan tänkte han inte så mycket på den.

Några veckor senare dog Gages farbror Vince. Efter begravningen samlades många släktingar i vardagsrummet hemma hos Gage. Gage flydde till sitt sovrum och stängde dörren. Han kunde höra sina föräldrars och släktingars dämpade röster från hallen.

Gage såg den gamla gröna flaskan på skrivbordet och tog upp den. Han vände och vred på den. Farfar hade sagt att tystnad var som medicin. Gage behövde ha lite frid och tröst efter farbror Vinces begravning.

Gage drog ur korken och lutade flaskan över huvudet och låtsades att han lät lite tystnad rinna ut. Han visste att flaskan *egentligen* inte var full av tystnad. Men han behövde lite tystnad för att känna sig nära Gud.

Han kände hur tårarna välldes upp i ögonen. Farbror Vince fanns

inte där längre. Inga mer fåniga skämt, och han kunde inte brottas med honom längre. Gage saknade honom så mycket att det gjorde ont.

I tystnaden kände Gage något varmt växa inom honom och lindra smärtan. Han kom ihåg att farbror Vince inte var borta för evigt. Han hade bara gått vidare till nästa värld. Tack vare Jesus Kristus och frälsningsplanen kommer alla att leva för evigt. Gage visste att han skulle få träffa farbror Vince igen en dag.

Medan Gage höll i flaskan kände

han frid inom sig. Han visste att det var på grund av den Helige Anden och inte flaskan. Flaskan hade bara påmint honom om att vara tyst så att han kunde känna den Helige Anden. Han tryckte i korken och satte ner flaskan.

Sedan gick han tillbaka till vardagsrummet för att umgås med sina släktingar. Han kunde ha med sig friden och trösten från den Helige Anden utanför det tysta rummet också. ■

Författaren bor i Utah, USA.



Laura Goodrich
Baserad på en sann
berättelse

Lydia tittade på när mamma gjorde sig i ordning för att åka till jobbet. Mamma målade läpparna med ett fint rosa läppstift. Hon var vacker.

Lydia tittade sig i spegeln. Hon blev lite ledsen. "Jag har

Händerna, hjärtat och ett leende

inget läppstift", sa Lydia. "Så jag är inte vacker."

Mamma gav henne en stor kram. "Det är inte läppstift som gör en person vacker. Man blir vacker av att vara stark och snäll.

"Du är stark och snäll när dina händer hjälper andra.

Du är stark och snäll när ditt hjärta älskar alla.



Och du är stark och snäll när du ler. Du gör alla som ser dig glada också.

Att vara stark och snäll gör dig vacker på insidan och inte bara på utsidan.”

Lydia ville vara stark och snäll!

Hon bar in posten till morfar. Hon gav den sista kakan till sin kusin.

Hon kände kärlek i hjärtat när hon lekte med en ny granne. Hon kände kärlek i hjärtat när hon gav pengar till en flicka som samlade in pengar till hemlösa.



Hon log mot människor hon såg. Alla log tillbaka.

Den kvällen sa Lydia till mamma: ”Du har rätt! Jag känner mig stark och snäll. Jag använde mina händer och mitt hjärta och mitt leende i dag.”

Mamma log. ”Du är stark och snäll, precis som Jesus vill att du ska vara!” ■

Författaren bor i Utah, USA.

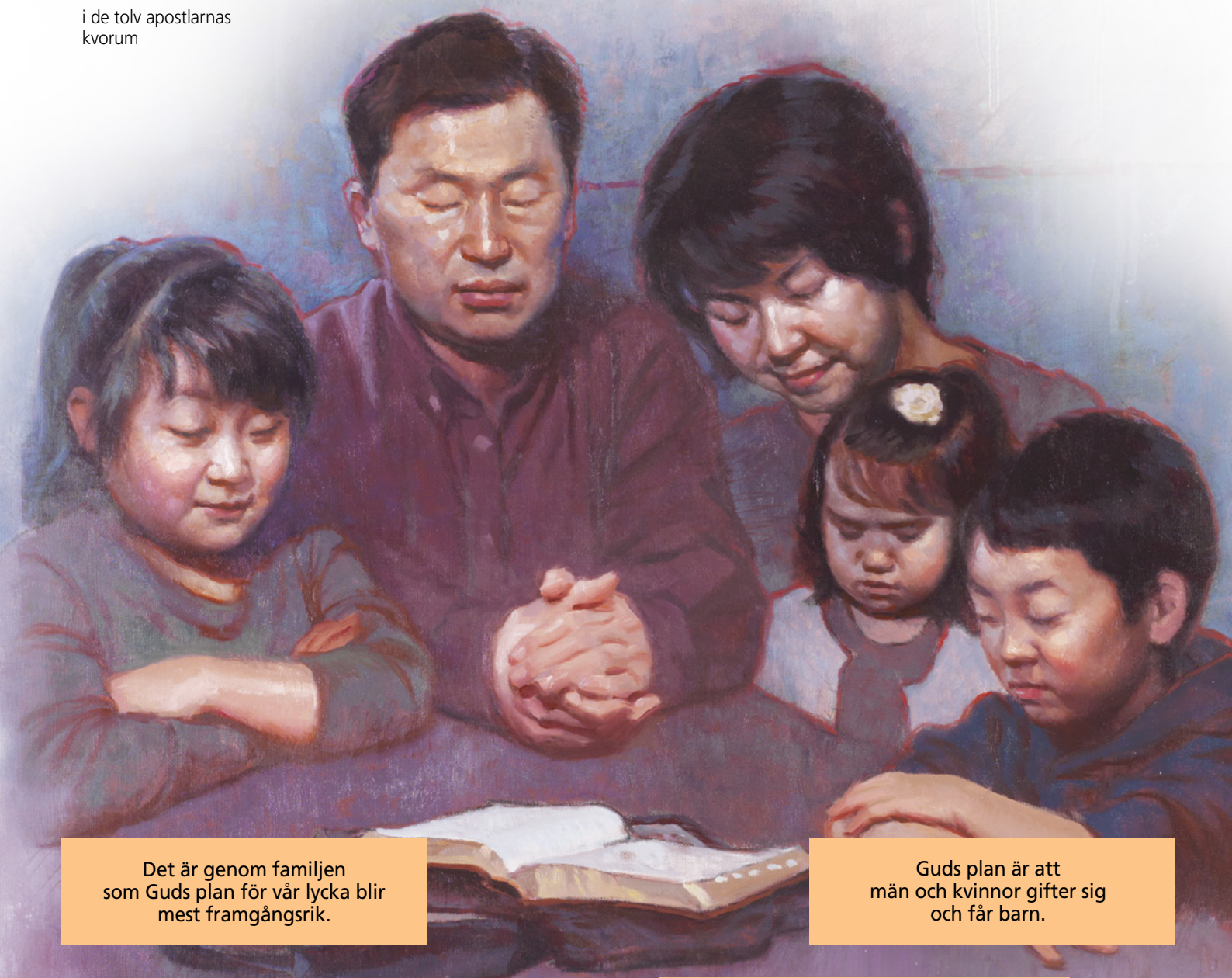




Äldste D. Todd Christofferson

i de tolv apostlarnas
kvorum

Varför är familjen så viktig?



Det är genom familjen
som Guds plan för vår lycka blir
mest framgångsrik.

Guds plan är att
män och kvinnor gifter sig
och får barn.

Gud har också sagt att
föräldrar ska lära sina barn att följa
Jesus Kristus.

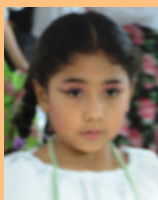
Trofasta familjer hjälper
samhällen och nationer att vara
starka och sunda.

VÅR SIDA



Jesus är som en god Herde, och vi är hans får. Han vill ta hand om oss.

Victoria P., 10 år, Brasiliens federala distrikt, Brasilien



Jag hade en fin upplevelse när jag var sju år. Jag ville veta om kyrkan var sann. Så jag bad en bön och frågade min himmelske Fader. När jag hade bett lade jag mig ner och somnade. Jag

hade en dröm där Jesus Kristus sa till mig: "Det här är den sanna kyrkan." När jag vaknade kom jag ihåg drömmen och jag visste att jag var i den sanna kyrkan.

Miranda R., 9 år, Querétaro, Mexiko



Jag är glad att jag är medlem i kyrkan. Jesus Kristus är min vän och skyddar mig och min familj. Jag tycker om att åka till templet. Jag tycker om hemmafton och Primär.

Angel M., 11 år, Colón, Panama



Som ett mål i häftet Tro på Gud bestämde vi oss för att bygga en modell av templet i Montevideo i Uruguay. Det tog ett år att bygga den, men det var värt allt arbete. Vårt mål är att besöka templet när vi fyller 12.

Samuel O., 10 år, och Enzo S., 11 år, Departementet Rivera, Uruguay.



DET ÄR DIN TUR!

Du kan berätta om en upplevelse eller ditt vittnesbörd för Vår sida och skicka med en bild. Mejla liahona@ldschurch.org och ta med en förälders tillstånd, eller gå till liahona.lds.org och klicka på "Submit an Article".

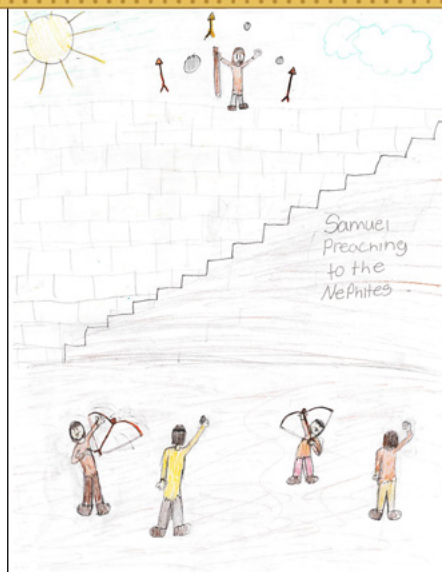
Samuel vittnade

Samuel var en profet som var lamanit. Vår himmelske Fader sa till Samuel att han skulle befalla de orättfärdiga nephiterna att omvända sig. Nephiterna ville inte släppa in Samuel i sin stad, så han klättrade upp på stadsmuren. De kastade stenar och sköt pilar på honom. Men vår himmelske Fader skyddade honom. Samuel berättade för folket vad vår himmelske Fader ville att de skulle höra.



En gång var jag rädd därför att jag skulle bära mitt vittnesbörd. Men när jag bar mitt vittnesbörd så var jag inte rädd.

Chase C., 6 år, Arizona, USA



Lauren P., 11 år, Utah, USA

ILLUSTRATION JARED BECKSTRAND



Klipp ut, vik och spara det här utmaningskortet!



Jag kan vittna!

- ☐ Lär dig Helaman 14:8 utantill.
- ☐ Hjälp andra att välja det rätta genom att vara ett bra exempel den här veckan.
- ☐ Titta på kapitel 40 av Mormons bokvideorna på scripturestories.lds.org.
- ☐ Den här månaden ska jag ...

Månadens skriftställen

När du har läst ett skriftställe färgar du motsvarande numrerade fält på bilden!

- 1 Helaman 10:1–7, 14–18
- 2 Helaman 13:1–7
- 3 Helaman 14:2–8
- 4 Helaman 16:1–5
- 5 3 Nephi 1:10–17, 21–24
- 6 3 Nephi 2:1–2
- 7 3 Nephi 8:2–7, 22–23
- 8 3 Nephi 11:3–11, 13–17, 37–39

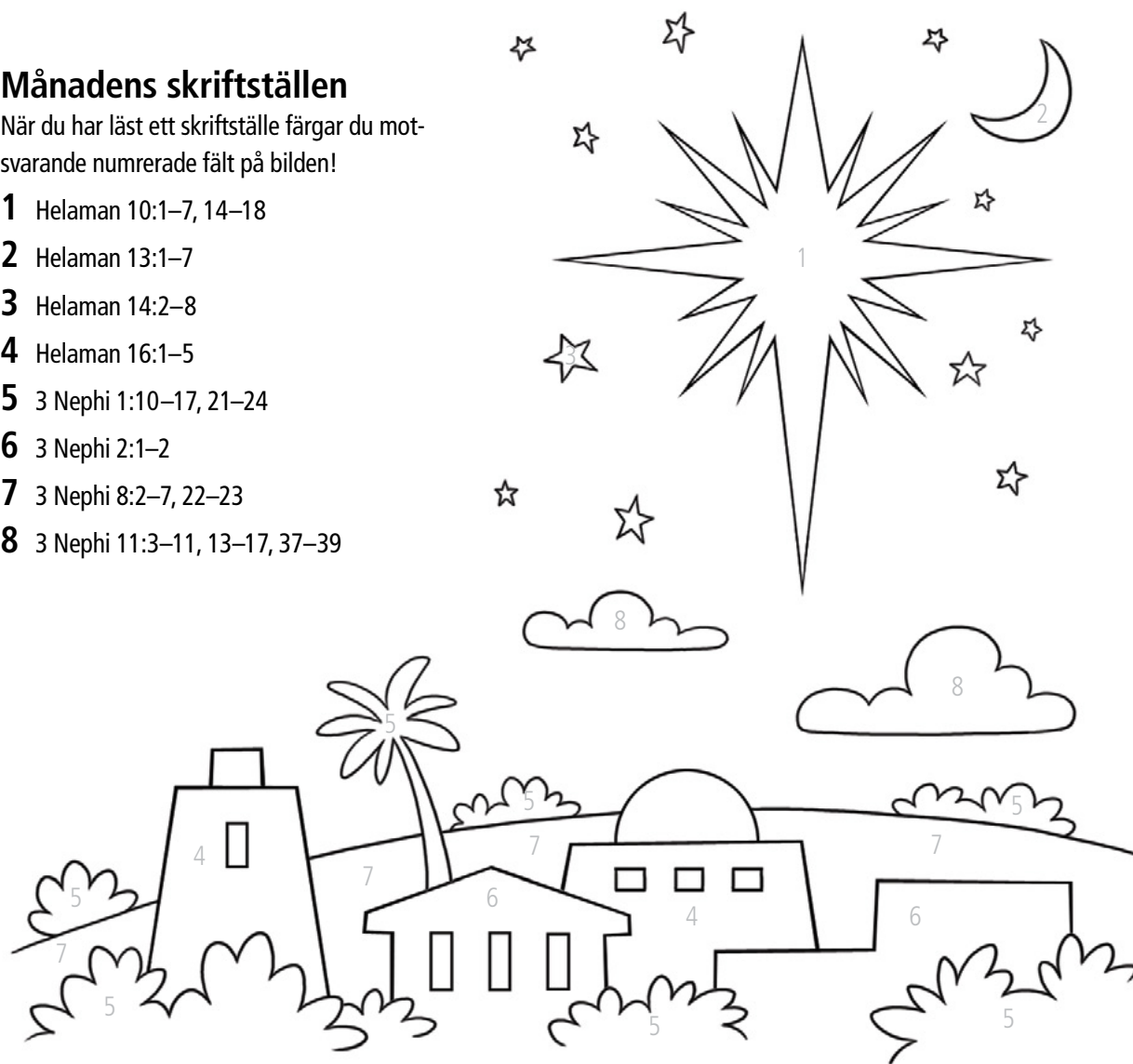


ILLUSTRATION JARED BECKSTRAND



Den nya stjärnan

En sak som Samuel sa till nephiterna var att Jesus Kristus snart skulle födas och att han skulle vara Frälsaren. En ny stjärna skulle lysa när Jesus föddes. En del blev arga och försökte skada Samuel. Andra trodde på hans ord och ville döpas. Läs om Samuel på sidorna 76–78. Och titta efter ännu en läsutmaning i nästa nummer! ■

Samuel undervisar om Jesus



Samuel var en profet.
Han klättrade upp på en
stadsmur för att predika.
Han sa till människorna att
de behövde omvända sig
och ha tro på Kristus.

Samuel sa att Jesus snart
skulle födas. En ny stjärna
skulle lysa. Det skulle vara
ljust hela natten!

Han sa att när Jesus dog
så skulle det vara mörkt
i tre dagar. Många städer
skulle förstöras.





Några trodde på Samuel och blev döpta. Andra trodde inte utan blev arga. De kastade stenar och sköt pilar på Samuel. Men Gud beskyddade honom och han blev inte skadad.

De som inte trodde på Samuel försökte ta honom till fånga. Men Samuel flydde från dem.





Fem år senare föddes Jesus. En ny stjärna lyste på himlen. Det blev precis som Samuel hade sagt! ■

Från Helaman 13–15, 3 Nephi 1:13–15, 21

Jag kan betala tionde





**Äldste
Matthew Cowley
(1897–1953)**
i de tolv apostlarnas
kvorum

UNDERVERK

"Skicka efter äldsterna, jag mår inte så bra."

För drygt ett år sedan kom ett par till mig på mitt kontor. De bar på en liten pojke. Fadern sa till mig: "Min hustru och jag har fastat i två dagar, och vi har tagit med oss vår lille pojke för att han ska få en välsignelse. Du är den som vi har blivit sända till."

Jag sa: "Vad är det som fattas honom?"

De berättade att han föddes blind, döv och stum, utan koordinationsförmåga i musklerna. Han kunde inte ens krypa vid fem års ålder.

Jag sa till mig själv: "Nu gäller det. 'Detta slag går endast ut genom bön och fasta' [se fotnot till Matt. 17:20]." Jag trodde obetingat på föräldrarnas fasta och böner. Jag välsignade barnet, och några veckor senare fick jag ett brev: "Broder Cowley, vi önskar att du kunde se vår lille pojke nu. Han kryper. När vi kastar en boll över golvet kryper han snabbt efter den på händer och knän. Han kan se. När vi klappar händerna över



huvudet på honom, hoppar han till. Han kan höra."

Vetenskapen hade gett upp. Gud hade tagit över. ...

Jag kallades till ett hem i en liten by i Nya Zeeland en dag. Där höll hjälpföreningssystrarna på att förbereda en medlems kropp för begravning. De hade lagt kroppen framför stora huset, som de kallar det – huset dit folket kommer för att gråta och sörja över de döda. Plötsligt kom den döde mannens bror rusande. Han sa: "Ge honom en välsignelse."

De unga byborna sa: "Nej, det ska du inte göra. Han är död."

"Gör det du, då!" ...

Jag hade [en trofast gammal mao-rier] med mig. ... Den yngre bybon gick ner på knä och smorde den döde mannen. Sedan gick den vise gamle mannen ner på knä och välsignade honom och befalld honom att resa sig upp.

Ni skulle ha sett hjälpförenings-systrarna skingras! Den döde mannen satte sig upp och sa: "Skicka efter äldsterna, jag mår inte så bra." Vi berättade att han just hade fått en välsignelse, och han sa: "Jaha, så var det." Han sa: "Jag var död. Jag kunde känna hur livet kom tillbaka som en filt som rullar ut sig." Han levde längre än brodern som hade rusat dit, och han uppmanade oss att välsigna honom. ...

Gud har kontroll över alla elementen. Du och jag kan sträcka oss ut, och om det är Herrens vilja kan vi lägga elementen under vår kontroll för hans ändamål. ■

Från "Miracles", New Era, juni 1975, s. 39–44, en artikel baserad på ett tal under en andakt vid Brigham Young University den 18 februari 1953. Standardiserad interpunktion, användning av stor begynnelsebokstav och styckeindelning.



Vad har vi för anledning att hoppas?

“Om vi ger vårt hjärta till Gud, om vi älskar Herren Jesus Kristus, om vi gör vårt bästa för att följa evangeliet blir morgondagen och alla andra dagar till sist storartade, även om vi inte alltid inser att det är så. Varför? Därför att vår himmelske Fader vill att det ska vara så! Han vill välsigna oss. Ett givande, överflödande och evigt liv är själva avsikten med hans nåderika plan för sina barn!”

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA



Rotade i Kristus

Har du svårt att hålla stånd mot livets stormar? Äldste och syster Clayton ger förslag på hur vi kan förankra oss i Jesus Kristus och inse vår sanna potential.

s.42

FÖR UNGDOMAR

ETT HOPP IN I FRAMTIDEN

s.54

Vad har trampoliner att göra med att starta ett företag? Möt Alexandra, en elvaåring från Mexiko. Hon kan förklara.



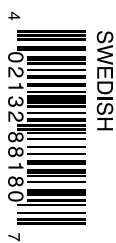
FÖR BARN



Där jag bör vara

s.66

Det finns många sätt att "stå på heliga platser". Hur kan du stå på en helig plats oavsett var du är?



JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Sabbatsdagen i kyrkan

Äldste Francisco Ruiz de Mendoza, Spanien
Områdessjuttio

Med äldste Nelsons tal under generalkonferensen i april 2015 har kyrkan lagt ny betoning på att helga sabbatsdagen. När vi helgar sabbatsdagen kan vi få glädje av den och uppleva många välsignelser som Gud är angelägen om att utgjuta över oss. Som äldste Nelson påpekade var sabbaten ett evigt förbund mellan Herren och Israels folk (se 2 Mos. 31:13, 16) och en påminnelse om att Herren kan helga sitt folk. Frälsaren förkunnade att han var sabbatens Herre (se Luk. 6:5) och i de här sista dagarna har han otvetydigt påmint oss om att vi ska hålla sabbaten helig (se L&F 68:29).

En viktig del av att följa det här budet är att gå i kyrkan på söndagarna och ta del av sakramentet: "Du

[skall] gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag" (L&F 59:9). Det är nödvändigt för att vi ska hålla oss "obefläckade av världen" (se L&F 59:9). Eftersom sakramentets förrättning hänger på försoningen är den det centrala i vår gudsdyrkan. Det gör "sakramentsmötet till det heligaste och viktigaste mötet i kyrkan" (äldste Dallin H. Oaks, generalkonferensen i oktober 2008). I samma utsträckning vi förbereder oss för den här förrättningen och det här mötet visar vi Herren att vi förstår hur viktig hans försoning är och att vi ser allvarligt på våra förbund med honom. Välsignelserna som kan komma av att ta del av sakramentet på lämpligt sätt är oräkneliga och kan ha stort inflytande

på oss och på andra omkring oss. Vårt samarbete med församlingsrådet och biskopsrådet för att vi ska få ett andligt sakramentsmöte är en del av vår personliga strävan att bli mer lik Frälsaren och därigenom kvalificera oss för att vara ett ljus för andra.

Hur kan vi göra sakramentet till en möjlighet att växa för oss och för andra omkring oss? Låt oss stanna upp för ett ögonblick och fundera över vilket slags sakramentsmöte Herren vill att vi ska ha. Är det inte ett möte där Anden är närvarande och vi blir andligen helade när vi ingår förbund med Gud om att vi är "villiga att ta på oss hans Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit oss, så att vi alltid kan ha

Äldste Francisco
Ruiz de Mendoza



hans Ande hos oss” (se L&F 20:77)? Skulle vi inte längta efter ett sådant möte och förbereda oss för det under veckan? Skulle vi inte förlåta andra för deras oförrätter mot oss? Skulle vi inte be om förlåtelse och komma till sakramentsmötet med en ångerfull själ? Skulle vi inte rådgöra med medlemmarna i vår familj om hur vi kan göra sakramentsmötet till en helig upplevelse? Skulle vi inte tycka om att ta med andra till ett sådant speciellt möte? Herren har förkunnat: ”Och om någon bland er är stark i Anden, låt honom då ta med sig den som är svag, så att denne kan bli uppbyggd i all ödmjukhet, så att även han kan bli stark” (L&F 84:106). Är inte en upplyftande upplevelse med sakramentet ett bra tillfälle för oss att bli starka så att vi kan hjälpa andra att också bli starka? Borde vi inte bjuda med andra, särskilt de som är mindre aktiva eller som inte har tagit emot evangeliet än, så att de kan ”komma till Kristus” med oss ”och bli fullkomnade i honom” (se Moro. 10:32)?

Det är min bön att vi alla må delta i sakramentsmötet på ett sådant sätt att upplevelsen på ett betydande sätt bidrar till att göra sabbaten till en fröjd och en glädje (se Jes. 58:13), inte bara för oss utan för alla som vi har ansvar att vittna om Herrens verk för (L&F 88:81–82).

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Dale G. Renlund: Familjens upplevelser när skandinaviska immigranter speglar nuvarande händelser i Europa

Informationstjänsten, Europaområdet

Apostelns nordiska rötter har stort inflytande på hans liv idag

Äldste Dale G. Renlund reflekterar över sitt rika nordiska arv och betonar: ”Den svenska och finska mentaliteten är en del av mig – en stor del av mig är svensk och finsk”, säger han.

”Jag är otroligt stolt över det arvet, jag är så glad att jag har det”, säger den nyaste aposteln i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga (mormonerna), som har kusiner i Finland och Sverige.

Äldste Renlund säger att han beundrar svenskens ”naturliga benägenhet att vara snäll, att vara god, att vilja dela med sig. Det är karaktärs-egenskaper som fånglar mig.”

Det är finnarnas beslutsamhet och förmåga att bita ihop (”sisu” på finska) som han respekterar mest. ”Jag älskar det folket. När en finländare väl har tagit ställning gör han allt han kan, och när han inte har mer att ge, så fortsätter han att ge”, lägger äldste Renlund till.

”Mitt modersmål är svenska och vi talade svenska hemma tills våra föräldrar insåg att vi behövde börja skolan. Då bestämde våra föräldrar

sig för att tala engelska i hemmet för att hjälpa barnen.”

Äldste Renlund berättar om när de tittade på olympiska vinterspelen



Äldste Dale G. Renlund

när han växte upp i sin immigrant-familj och säger skämtsamt att han inte kunde förlora när Sverige tävlade mot Finland: "Vi hejade alltid på Finland eller Sverige och när Finland och Sverige spelade mot varandra i en olympisk gren, som ishockey, visste vi att vi inte kunde förlora!"

Nå ut till de europeiska flyktingarna – då och nu

Ursprunget som skandinavisk immigrant har gjort ett bestående intryck på äldste Renlund. Hans tidiga upplevelser i familjen betyder mycket för honom och han känner igen sig i aktuella händelser i Europa – en miljon flyktingar och immigranter har kommit till Europa under det senaste året.

Äldste Renlunds pappa Mats Åke Renlund föddes i Finland. Han kom till Sverige i slutet av andra världskriget, där han internerades i ett flyktingläger under 1944. Han blev svensk medborgare innan han emigrerade till USA så att han kunde gifta sig med sin fästmö Ragnhild Mariana Andersson i ett mormontempel.

"När jag tänker på flyktingarna i Europa och vad som sker just nu, och sedan tänker på att min pappa faktiskt upplevde samma sak som flykting i slutet av 1944 – är det intressant från hans perspektiv, från Europas perspektiv, för han upplevde samma sak.

Pappa glömde aldrig de vänliga svenskarna som tog emot honom som



Dale G. Renlund (längst till höger) med sina föräldrar och syskon 1963.

flykting och han mindes dem med taktsamhet. Han inspirerades att följa deras exempel – att vara vänlig mot andra. Det blev hans kännetecken. Tänk på vad Hjälpföreningen står för, att det är en 'förening som hjälper'. Dess uppgift är att bistå, att hjälpa. Så det finns saker vi kan göra som kyrka, som vi kan göra som individer och sedan tillsammans för att hjälpa till med det här. Och det börjar med att förstå att alla dessa flyktingar är våra bröder och systrar."

Övervinna utmaningar genom evangeliet, familjen och gemenskapen i kyrkan

Som barn till svenska immigranter ställdes äldste Renlund och hans

syskon inför många utmaningar. "Det var svårt. Vi visste att vi var annorlunda, vi visste att våra föräldrar var immigranter. Och vi visste att vi stod ut, men vi var stolta över att vi var annorlunda. Vi var stolta över vårt finska och svenska arv", säger äldste Renlund.

Kärleken inom familjen som höll dem nära varandra, en känsla av identitet och enighet i evangeliet, gav dem den styrka de behövde. Detta gällde särskilt när familjen Renlund flyttade tillbaka till Norden när Mats Renlund kallades på en byggnadsmission i början av 1960-talet. Familjen flyttade först till Helsingfors, där Mats arbetade på kapellet i Haga, och sedan till Sverige.

"Vi hade det knapert och jag minns att vi åkte till Trollhättan en gång med pappa och där fanns det några missionärer – det var i slutet av månaden.

De hade slut på pengar, de hade inte pengar till mat. Så mamma gav dem 10 kronor och jag minns att jag och min syster sa till mamma: 'Hur kunde du göra så? Du vet att vi inte har så det räcker för oss själva.' Mamma sa då: 'När man ger något till missionärerna kommer det alltid tillbaka femfaldigt.' På andra sidan byggnaden hade en medlem som deltog i byggnationen lagt märke till mina slitna skor och gav pappa 50 kronor. Så när vi samtalade om det på vägen hem var det uppenbart för mig som 13-åring att det var sant."

När äldste Renlund fyllt 19 år åkte han på heltidsmission till Sverige och fick återigen insupa den svenska kulturen.

"Jag minns hur jag som ung missionär fick se andra lära sig om evangeliets återställelse och hur deras vittnesbörd om Frälsaren växte fram. Jag såg vittnesbörd stärkas och en villighet att ingå förbund. Jag såg hur Kristi försoning började verka i dem och det är det dyrbaraste minnet jag har av någon upplevelse i kyrkan."

Tillväxt i Sverige och hos oss personligen

Äldste Renlund säger att det är härligt att iakttä kyrkans tillväxt i Sverige

under åren som går, med ett tempel i Stockholm och dagens 9 500 medlemmar. "Att få se detta hända och få se hur starka flergenerationsfamiljer växer fram har varit så spännande, och det är något så underbart med de hängivna medlemmarna där."

Äldste Renlund kommenterade den växande sekularismen: "Det en familj behöver i ett sekulariserat samhälle är att förstå vad evangeliet verkligen ger. Evangeliet ger oss glädje och insikt och när vi koncentrerar oss på den glädjen och

insikten hjälper det oss att navigera i ett sekulariserat samhälle – att vara ett ljus för världen, att inte skämmas för den vi är utan att i stället glädjas över den vi är och bemöta varje person på det sätt som Frälsaren vill att vi ska bemöta dem på."

På frågan om när han ska besöka Sverige svarar äldste Renlund: "Kyrkans president Thomas S. Monson kallar mig 'svensk pojke', men jag är inte säker på när jag kommer till Sverige. Det sker när jag får det i uppdrag och jag ser fram emot det." ■

LOKALA NYHETER

Malmö Stavskonferens 3–4 mars 2016

Birgitta Wennerlund, Elisabet Aase, Malmö stav

Det var två andligen upplyftande dagar med tal och musik av medlemmar i Malmö stav. Vi fick tal och vittnesbörd från en blivande- och en nyligen hemkommen missionär. Ny andre rådgivare i stavspresidentskapet inröstades, *president Glen Helmstad*. Avgående rådgivare, *president Markku Lorentz*, inröstades som biskop i Lunds församling. Vi fick höra vittnesbörd av syster och president Helmstad och syster och biskop Lorentz.

Lördagens session

Alison Clark – på väg till Singapore- och Malaysiamissionen!

Tisdagen den 8 mars flyger syster Clark till missionärsskolan i Provo, Utah, för att friska upp sina kunskaper i mandarin. Under de cirka fem år som hennes pappa arbetade på ambassaden i Beijing gick hon på en internationell skola, där hon lärde sig att både läsa, skriva och prata mandarin. Däremot inte ett ord som har med skrifterna att göra, så det blir nio veckor på MTC.



FOTO ELSABET AASE

Från vänster: Sara Sandelin, Kristianstads församling; Alison Clark, Malmö församling; president Williams, president för templet i Köpenhamn och stavspatriarken Nils-Erik Nilsson.

"Det har varit många förberedelser innan jag kom till beslutet att åka på mission", berättar Alison under lördagens allmänna möte i Malmö stav den 5–6 mars. "I slutet av sommaren förra året flyttade jag för att studera i Stockholm. Jag påbörjade min utbildning, och kände att jag skulle gå till templet varje vecka och göra dop för de döda. När jag läste i Läran och förbunden 71:1–3 kände jag att Herren talade till mig när han sa: 'Förkunna för världen i områdena runtomkring och även i kyrkan under en tid, ända tills det skall tillkännages för er.' Då bestämde jag mig för att göra i ordning mina papper!" Det tog bara en vecka, sedan var Alison redo. "Jag blev kallad att

tjäna i institutrådet, och undrade lite varför, nu när jag bestämt mig för att åka på mission. Men jag förstod snart att vi växer på olika sätt. Det kallet hjälpte mig att få kärlek till mina medsyskon. Jag är så tacksam och glad och känner redan kärlek till folket i Singapore och Malaysia. Jag älskar evangeliet av hela mitt hjärta och är tacksam för mina föräldrars exempel. Fast jag talade inte om för dem vad jag höll på med. När missionskallelsen kom stoppade jag ner det i ett kuvert från Försvarsmakten, så att de inte skulle misstänka något. Oj, vad förvånade de blev när jag läste upp den.

I Läran och förbunden 58:64 finns ett löfte: "Ty sannerligen, ljudet måste

gå ut från denna plats till hela världen och till jordens yttersta gränser – evangeliet måste predikas för varje levande varelse, med tecken som följer dem som tror.' Jag tror på att Herren kommer att hjälpa mig och alla andra missionärer världen över."

Kent-Olof Jakobsson – Jag trodde aldrig jag skulle få uppleva denna glädje!

Som ny medlem berättade broder Jakobsson om sin förändrade tro. Tidigare trodde han inte på sådant som han inte kunde se och ta på. Men en aktivitet för ensamstående vuxna i Norge förändrade hans liv. "En vän till mig frågade om jag ville följa med till Oslo och fira nyår tillsammans med ett 60-tal mormoner. Jag hade inget annat för mig och tänkte att en nykter nyårsafton vore inte så dumt", berättar broder Jakobsson. "På vägen hem från den aktiviteten blev jag övertygad om att Gud finns, och en tid därefter började jag gå till kyrkan i Kristianstad. Jag visste redan om visdomsordet och när missionärerna ville att jag skulle fråga Gud om Mormons bok är sann, så visste jag det redan. En av mina barn-domsvänner, Hans Strandberg, döpte mig. Jag visste inte vad ett vittnesbörd var, men förstår nu att det är att sätta ord på en känsla som blir bättre och bättre. Det är aldrig för sent att förändra sitt liv. Jag trodde inte jag skulle få uppleva denna glädje. 'You raise

me up' finns det en sång som heter och fritt översatt lyder orden: 'Bär mig så jag kan gå. Stärk mig när jag är på dina skuldror.'" Broder Jakobsson avslutade med att citera Moroni 7:26: "Och lika säkert som att Kristus lever talade han dessa ord till våra fäder och

till templet. Jag har fått möjlighet att läsa min farmors fars dagbok som han skrev under tiden 1904 till 1905 när han tjänade som missionär i Skåne. Han skrev kortfattat, ibland bara tre meningar. Det kan tyckas lite men är en stor skatt för de efterlevande", vittnade syster Williams.

"Jag älskar att tala med människor när jag åker med bussen", fortsatte syster Williams. "När jag ser en familj med barnvagn, brukar jag säga: 'O, ni skulle älska det program vi har i vår kyrka och så berättar jag om hemaftnarna. Ibland frågar jag om de vet vem Mose var. Och så berättar jag att vi i vår kyrka också har en profet som Mose. Eller så berättar jag om den dagbok min farmors far skrev när han var här på mission. Jag har förstått att i Skandinavien talar man inte så mycket om sin tro. Men om jag frågar om de tror på Gud, blir några väldigt ivriga att berätta om sin tro. Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum har talat om att vi behöver bevara sältan. Jag hoppas att alla era vänner vet att ni är mormoner!"

Missionspresident Beckstrand citerade några av de egenskaper president Thomas S. Monson finner hos en troende:

"Tala till andra med kärlek och respekt. Följ, med kärlek, Kristi rena kärlek, Kristi föredöme.

Eftersträva att vara vänliga och ge näring åt er tro. Var rena till

kropp, sinne och tankar (se 1 Kor. 4:12). Låt ingen förakta dig för din ungdoms skull."

"President David O. McKay har sagt att 'varje medlem är en missionär'. Det finns ingen större kärlek än att låta vårt ljus lysa" (Matt. 5:16), sa president Beckstrand.

Söndagens session

Sara Wagner, en ung kvinna, sa i sitt tal att "det personliga tillväxtprogrammet i Unga Kvinnor hjälper mig få större uppskattning för kvinnlighet. Programmet innehåller förslag på egenskaper jag kan utveckla. Till exempel kan jag bli bättre på att göra missionsarbete, bättre på att samarbeta med familjen."

I 2 Mos. 34:29 står det att Moses ansikte lyste när han kom ner från berget efter att ha talat med Herren ansikte mot ansikte. "Jag tycker att många äldre kvinnor har en speciell utstrålning", sa unga syster Wagner. "Jag kände att jag behövde göra en förändring i mitt liv och kom fram till att jag skulle studera det personliga tillväxtprogrammet och följa det!" avslutade syster Wagner.

Syster Beckstrand talade om offer. "Offer har en avgörande betydelse i vårt liv", sa hon och citerade president Hinckley som har sagt: 'Utan offer kan det inte finnas någon sann gudsdyrkan.' Offer är en av de viktigaste saker som skiljer oss som medlemmar



Tre unga män sjöng vackert "O hur skön var morgonstunden". Från vänster: Johannes Rönndahl, Ludvig Wrang och Samuel Rönndahl.

sade: Vad ni än ber Fadern om i mitt namn, som är gott, i tro och med tillit till att ni skall få, se, det skall ske er."

Syster Janet Williams ger tips om hur vi kan föra evangeliet på tal

"Jag är så glad att temat under den här konferensen handlar om missionsarbete, och att föra människor

av kyrkan från resten av världen. Vi kan inte ha en relation till vår Frälsare Jesus Kristus utan offer.”

President Thomas Wiklöf, förste rådgivare i stavspresidentskapet, nämnde i sitt tal att ”när vi räcker upp vår hand för att uppehålla, till exempel en ny biskop, så gör vi det för att visa att vi stödjer honom. Några tror kanske felaktigt att vi röstar. Jag vet att de som kallats har kallats av Herren. Han glädes sig över alla som kallats. I Jesaja 43 står det: 'Frukta inte.' Vi ska inte frukta för Herren dugliggör oss. Herren beskyddar oss när vi tjänar i våra kall. Jag är tacksam mot Frälsaren för att jag får tillhöra en kyrka som har apostlar och en profet som kan tala om för mig vad jag bör göra. Herren välsignar oss så rikligen. Må vi stödja våra syskon som kallats. Må Herren välsigna oss alla, så att vi kan göra vårt bästa för att bygga upp Guds rike.”

Även president Williams, president för templet i Köpenhamn, talade till oss. Han sa: ”Vi får inte glömma våra långsiktiga mål. I Mose 1:39 påminns vi om slutmålet: 'Ty se, detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan.' Frälsaren har gett oss möjlighet till evigt liv. Som vi kan läsa i tredje trosartikeln måste vi, för att få evigt liv, visa lydnad mot lagen. Vissa förrättningar är livsviktiga för att vi ska få upphöjelse. Missionärerna

predikar omvändelse och dop. Vi behöver även hålla ut, få vår tempelbegåvning och beseglas i templet. I alla tidsåldrar har Guds folk insamlats och den högsta välsignelsen är att vi kan skapa eviga familjer. Kom till templet om ni inte har beseglats, kom och bli välsignade som en evig familj. Genom Frälsarens försoningsoffer återställdes myndigheten att binda här på jorden, så att det som binds på jorden är bundet i himlen.”

Stavspresident Tony Clark uppmanade oss alla att ”gå från ord till handling. Det är inte förståelsen av evangeliet som räddar oss, utan det vi gör. En görare är någon som

sörjer för sitt och andras behov. På ett möte nyligen betonade områdespresidentskapet tre saker: 1) Stödja ensamstående unga vuxna, 18–30 år, 2) Helighålla sabbatsdagen. 3) Områdespresidentskapets målsättningar: 'Ta med en vän', 'Bli timligt och andligt oberoende', 'Hitta en förfader'.

Enkla handlingar kan ge extraordinaära välsignelser när vi arbetar med målen. Jag vet att Herren älskar offer, ingen kan nog förstå Frälsarens offer. Joseph Smith var en särdeles människa och profet. Jag älskar min familj och är stolt över min dotter som tagit beslutet att gå på mission”, avslutade president Clark. ■

Grannarna ärar den gamla gårdsägaren med ett jätteporträtt

Birgitta Wennerlund, Kristianstads gren

Karl-Åke Jönsson som lämnade den här jorden för ett par år sedan, har nu fått sitt porträtt i stort format utanför det gamla huset. När siste arvingen inte hade något intresse av att ta över den gamla gården i Slåhult gick grannarna samman och tog över marken.

”Alla de här gårdarna som ligger här runt omkring är våra. Därför var det intressant för vår del, nu får vi en sluten enhet i markarealen i

ett väldigt fint område”, säger Olle Karlsson, en av grannarna.

Karl-Åke Jönsson som bodde där tillsammans med sin syster Ann-Marie tog hand om gården i över 70 år. Han tog över gården efter sin far och farfar, båda med namnet Jöns Nilsson, som hade haft den i sina ägor sedan 1880.

När Karl-Åke Jönsson och hans syster blev medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga för ett

antal år sedan, användes gården som möteshus. Ann-Marie spelade på orgeln och alla var välkomna dit.

Konstverket är gjort av Sven-Ingvar Johansson, även han från Osby, och han har gjort porträttet där enbart ansiktet mäter ca 1,5 meter i höjd. Enda redskapet var en motorsåg. "Det är mycket svårare att göra större grejer. Gör man något litet så har man hela tiden kontroll. Här får man hoppa ner och titta. Sedan får man titta noga på de olika dragen. Mot slutet hade han håret lite över sidan, näsan var lite krökt och ögonlocken tunga", säger Sven-Ingvar till tidningen Norra Skåne, som den 23 september hade en hel sida med artikel och



FOTO HANS STRANDBERG

Konstnären Sven-Ingvar Johansson har på grannarnas initiativ gjort en jättestor byst av Karl-Åke Jönsson. Här blickar han ut över ladan, där han förr i tiden hade kor som behövde mjölkas även på söndagarna. Detta gjorde att Karl-Åke och Ann-Marie alltid fick skynda hem från kyrkan i Kristianstad. En sträcka på drygt fem mil som de trofast gjorde varje söndag. I det gamla bostadshuset hölls förr i tiden kyrkans möten, och det har haft stor betydelse i kyrkans historia.

foto av bysten som är gjord av två stora almar framför det gamla huset. Arbetet tog 4 dagar och grannarna tror att Karl-Åke nog skulle ställt upp på detta, men han hade inte begärt det.

Vi i Kristianstads gren gläder oss mycket åt att "kungen av Slähult" får fortsätta blicka ut över sitt älskade Slähult och är tacksamma över grannarnas initiativ. ■

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favorit-skriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från

artikelförfattare, fotograf och personer på fotot. (Undantag: Om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot.) För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar!

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristikyrka.se. Under menyn "Kontakta oss" nere till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör

eivorhagman@hotmail.com

Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Sara Petersson, stavsreporter Stockholms södra stav

sara.petersson@gmail.com

Ragnebergsvägen 35, 136 67 Vendelsö

Elisabeth Dahlkvist, reporter i Umeå distrikt (ny reporter)

elisabethdahlkvist@yahoo.se

Grytvägen 21, 961 42 Boden

070 3773969, 0921 12114 ■